

Scrisoare din temniță despre Hristos, Viața veșnică

„Nu vă faceți iluzii despre om. Iubiți-l. Da! Iubiți-l!”

Vă scriu acum, cu sufletul împăcat de lumina Adevărului. Rog din toată inima mea, plină de dragoste pentru voi, să urmăriți cu inima și cu mintea voastră, pas cu pas, cuvânt cu cuvânt, tot ceea ce vă scriu eu acum.

Alta este Viața, decât aceea pe care obișnuim și-o închipuie oamenii. Altul este Omul însuși, decât acela ce se închipuie el. Altul este Adevărul, decât acela pe care și-l închipuie mintea omenească. De ani de zile vă scriu mereu din temniță. Și tot scrisul meu e străbătut de același fir continuu, de același Adevăr central:

Hristos, Viața veșnică.

Fără îndoială că, de cele mai multe ori, trăind în realitatea întunecată și întinată de păcat, furați fiind de vârtejul vieții, v-ați întrebat: „Ce-i cu Vălea nostru scump, de ne scrie mereu-mereu același lucru: conștiința păcatului, Iubire... Hristos?...” Vreau să fiu sincer și deschis, până în cele mai adânci fibre ale sufletului.

Este îndeajuns să vă gândiți că am trăit aproape trei ani, zi de zi, încuiat toată ziua într-o celulă, înconjurat de patru ziduri, singur, cu o singură deschizătură, geamul, și acela cu gratii. Ei bine, prin acea deschizătură, geamul, privirea mea nu se putea îndrepta decât într-o singură direcție: Sus, spre Cer. În această îndelungă perioadă, în care la plimbare nu puteam merge decât o oră și jumătate pe zi, n-am făcut altceva decât să mă rog, să meditez și să citesc. Foarte arareori am

putut vorbi cu cineva. Condițiunile de viață materială în care am trăit au fost din cele mai grele. Cu primul pas pe care l-am făcut în viața de închisoare, mi-am pus întrebarea: „Pentru ce am fost eu închis?!”

Pe planul vieții sociale, privind relațiile mele cu lumea în care am trăit, întotdeauna am fost privit ca foarte bun, un exemplu de conduită onestă și curată. Atât în liceu, cât mai ales în Universitate, unde nivelul vieții morale e mai scăzut, toată lumea, profesori, colegi și mai ales prieteni, vedeau în mine un model de viață curată, un tip de om nou, care se menținea într-o viață morală, abstinentă, cu toată hotărârea și dârzenia. Politicos și corect în atitudine, elegant în ținută, bun la studii, mi se dădeau întotdeauna cele mai frumoase calificative. Dacă intram în conflict cu cineva, era numai pentru adevăr. Ei, bine. Dacă așa stau lucrurile, pentru ce am fost eu adus în temniță, singur, departe de zgomotul lumii, departe de atâtea și atâtea ispite?!

Și am trăit cele mai mari frământări. Am citit mult, am meditat și mai mult... m-am rugat. Ce este viața?! După mult zbcium, după multă durere trăită – paharul suferințelor mi se umpluse –, a venit o zi sfântă, în iunie 1943, când am căzut în genunchi, cu fruntea plecată în pământ și inima zdrobită, într-un hohot de plâns. Câteva ore-n șir, cu toată stăruința sufletului, Îl rugam pe

Cu durere și cu dragoste pentru poporul român

LA NOI NU A FOST, precum la ruși, bulgari și sârbi, o revoluție de catifea. La noi s-a strigat, cu prețul vieții: *Libertate, te iubim; ori învingem, ori murim!* și *Vom muri și vom fi liberi!* Românii au plătit prețul libertății cu jertfa a mulți tineri și copii. Dar a meritat. Ne-am câștigat libertatea, am scăpat de acel cumplit regim al obsesiei urmăririi permanente, al turnătorilor infiltrați în fiecare bloc, întreprindere, instituție, școală, liceu și universitate. Am scăpat de acea frică absurdă de a vorbi liber despre Dumnezeu, de a pune o icoană pe peretele dinspre răsărit și de a aprinde o candelă. Doamne, ce mare dar e libertatea!

Dar cei mai mulți dintre noi nu mai

știam ce înseamnă libertatea cu adevărat. Trebuia să reînvățăm să fim liberi. Poate cel mai greu lucru în viața unui om este să te eliberezi, cumva, nu numai de cenzura exterioară a sistemelor ideologice, cât mai cu seamă de acea reținere, neputință sau constrângere interioară care ne împiedică să facem mai mult bine, să fim mai generoși, mai vii, să iubim mai mult, și aceasta fără ca să ne-o impună nimeni.

ÎNAINTE ÎNSĂ de a ne dumeri prea bine, din primele zile de după “revoluție”, am fost somați cumva să ne grăbim spre a recupera mai repede decalajul existent între noi și Occident. Țin minte că încă la începutul anului

1990 reprezentanții *Comitetului Helsinki pentru Drepturile Omului* ne-au contactat pe noi, studenții, ca să ne inițieze în lupta pentru câștigarea tuturor drepturilor și libertăților care – spuneau ei – ni se cuvin. Ne-au pus în contact și cu câțiva membri ai *Grupului pentru Dialog Social*, care deja se constituise, viitorii campioni ai apărării drepturilor omului în România. Aproape întregul popor român a fost angajat rapid într-un învățământ intensiv teoretic și practic la școala drepturilor și libertăților omului modern, deprinzându-ne așadar să ne revendicăm: dreptul la manifestarea liberă a dorințelor și de împlinire a tuturor plăcerilor, dreptul la liberă alegere, adică la a fi autonomi față de părinți și față de morala creștină, dreptul la propriul pântec sau la planificare familială, adică la avort, dreptul la a-ți reface liber viața cu o altă persoană, adică la divorț, dreptul de a te exprima liber, chiar mințind, calomniind și chiar blasfemiind pe Hristos, căci drepturile consfințite prin revoluții sunt „sfinte”, adică, la limită, mai presus de morală și de adevăr; am mai adăuga „dreptul” recent la oricare manifestare liberă a fantasmelor sexuale, eventual chiar homosexuale.

IAR PENTRU a ni se demonstra că libertatea nu este o glumă și statul este dispus chiar să ne-o impună dacă va fi nevoie, prima lege care a fost dată în România după căderea regimului ceaușist a fost liberalizarea avorturilor. Au urmat telenovelele care ne-au „învățat” ce înseamnă cu adevărat afectivitatea, o veritabilă școală a amorului liber. Căci unde este „iubire” acolo nu pot fi puse limite, iar aceasta s-a

Așa zice Domnul Dumnezeu: O, cetate, care verși sânge în mijlocul tău, ca să-ți vină vremea, și care-ți faci idoli, ca să te întinezi!

Cu sângele, pe care l-ai vărsat, te-ai făcut vinovată și cu idolii, pe care i-ai făcut, te-ai spurcat și ți-ai apropiat zilele tale și ai ajuns la sfârșitul anilor tăi. De aceea te voi da popoarelor spre batjocură și tuturor țărilor spre bătaie de joc.

Cei de aproape și cei de departe ai tăi își vor bate joc de tine, care ți-ai întinat numele și ești plină de neorânduială. (Iezechiil, 22:4-5)

Clevetitori sunt destui în tine, ca să verse sânge; [...] în mijlocul tău se fac urâciuni.

La tine se descoperă goliciunea tatălui, la tine se siluiește femeia în vremea perioadei ei de necurăție.

Unul face ticăloșie cu femeia vecinului său, altul se spurcă cu nora sa; unul siluiește pe sora sa, fiica tatălui său.

În tine se ia mită, ca să se verse sânge; tuiei dobândă și camătă și cu silnicie apuci câștig de la fratele tău, iar pe Mine M-ai uitat, zice Domnul Dumnezeu. (Iezechiil, 22:10-12)

văzut încă de la sfârșitul anului 1990 când se înregistrau deja un milion de avorturi. Prin impunerea planificării familiale, exigenta Europă ne consilia deja, sugerându-ne decizia de a nu avea mai mult de doi copii, iar pe aceștia să-i facem numai atunci când va veni momentul, dacă va veni vreodată, adică atunci când avem casă, mașină și ne-am săturat de plăcerile trupești.

Însă românii mai aveau multe de învățat privind drepturile sexuale, un domeniu ineputabil în ceea ce privește așa-zisele plăceri interzise, numite și perversiuni. Pentru aceasta, sub oblăduirea ochiului părintesc al statului, consiliat îndeaproape de democrația europeană, s-a dezvoltat o adevărată industrie de promovare a libertăților sexuale, poate una dintre cele mai

Duhul muceniciei

Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca viața lui să și-o pună pentru prietenii săi. (Ioan 15:13)

Îndemnul părintelui Justin Pârvu de a ne pregăti pentru vremuri de mucenicie ne readuce aminte că martiriul este un „botez al sângelui”, care cu adevărat a pecetluit mărturia creștină. Așa cum propovăduirea Mântuitorului a fost dusă până la Răstignire, așa și întoarcerea către Hristos, asumarea suferințelor și a prigonirilor pe care le aduce viața creștină sunt autentice în măsura în care pot fi duse până la capăt, adică până la lepădarea jertfelnică de sine, până la moarte.

Am văzut, în numărul trecut, pildele viei ale mărturisirii dreptei credințe. De această dată vom zăbovi mai mult asupra muceniciei, deoarece în februarie prăznuim mari mucenici ca Sf. Teodor Stratilat, Sf. Teodor Tiron, Sf. Sfințit Mc. Haralambie, Sf. Mc. Policarp – ucenicul Sf. Apostol Ioan, precum și Sf. Mc. Nichifor, dar îi avem și pe Valeriu Gafencu și Ioan Ianolide, acești mari, buni și blânzi biruitori ostași ai lui Hristos din vremurile noastre.

Vieți de mucenici

„Și toți care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniți”. (2 Timotei 3: 12)

Creștinii sunt de neînțeles pentru prigonitori. Foarte mulți, atât dintre cei din vechime, cât și dintre cei contemporani, erau tineri, frumoși, unii erau de neam bun, cu funcții înalte în societate, cu educație aleasă și, iată, au fost gata nu numai să renunțe la tot ceea ce aveau în societate, ci chiar și la trupul lor, au fost gata să primească chinuri, mutilări și torturi. Toate, pentru Hristos!

**+ Sf. Mucenic Teodor Stratilat
8 februarie**

Sfântul Teodor, cum aflăm din viața sa scrisă de Uar, slujitorul său, era căpetenia militară a cetății Iraclia (Heraclea) pe vremea împăratului roman Liciniu. Era „om viteaz și îmbărbătat, foarte frumos la față, înțelept și ales orator.” Având râvna propovăduirii, a răspândit credința

creștină în toată cetatea Iracliei. Împăratul Liciniu a încercat, inițial, să îl aducă la cetatea sa de reședință, pentru a-l chinui acolo și a-l obliga să apostazieze. Teodor Stratilatul și-a dat seama de intenția lui Liciniu și a reușit să întoarcă lucrurile spre sporirea credinței în Hristos. Prefăcându-se că este gata să se închine zeilor, l-a chemat pe împărat în Iraclia, „pentru că sfântul voia să pătimească în cetatea sa, adică s-o sfințească cu sângele său vărsat pentru Hristos și să întărească și pe alții în sfânta credință, prin muceniceasca și bărbăteasca sa nevoiță”.

Trebuie remarcat cum a întărit mucenicul Teodor credința. Fiind conducătorul cetății, putea încerca să se folosească de influența sa pentru a stârni o revoltă militară împotriva împăratului. A ales însă calea muceniciei...

Fericitul Valeriu Gafencu

Frumusețea unei vieți de martir

Valeriu Gafencu (1921-18 februarie 1952) este una din cele mai izbitoare pilde de sfințenie odrăslită în iadul temnițelor comuniste. Mărturiile despre cum transfigura oamenii acolo unde ajungea, cum lumina ca un sfeșnic în bezna temnițelor, abundă și strigă despre viața de mucenic și de sfânt pe care a închinat-o lui Hristos. Părintele Nicolae Steinhardt îl numește, în *Jurnalul Fericirii*, „Sfântul închisorilor”.

O bună parte a detenției sale a fost grav bolnav de tuberculoză. În condițiile în care zăcea imobilizat la pat, plin de răni și de dureri, era un focar de dragoste, de înnoire sufletească și de izbăvire pentru cei ce stăteau împreună cu el la Târgu Ocna. A murit în brațele prietenului său, mărturisorul Ioan Ianolide, căruia îi spune: „Ioane, să duceți duhul mai departe! Aici a lucrat Dumnezeu!”

Mărturii despre fericitul Valeriu se găsesc îndeosebi în cartea lui Ioan Ianolide, **Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă**, Ed. Christiana, București, 2006 și în cea a monahului Moise (Iorgovan), **Sfântul Închisorilor**, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia 2007.

Valeriu Gafencu ardea, zic încă o dată. Ardea... ardere de tot, la propriu, în văzul tuturor, ca o făclie de lumină spre care și de la care fiecare lua putere sufletească și trupească. Cuvintele lui erau purtătoare de duh. Gesturile lui erau binecuvântări și îmbrățișări. Faptele lui arareori sau târziu sesizate și descoperite erau daruri integrale ale ființei lui. Valeriu nu dăruia, ci se dăruia. (Virgil Maxim despre fericitul Valeriu)

CONVORBIRI DUHOVNICEȘTI ÎN ÎNCHISOARE. VALERIU GAFENCU, MODEL DE ATITUDINE ȘI DE GÂNDIRE CREȘTINĂ APLICATĂ ISTORIEI ACTUALE

- Valeriu, care este fondul crizei de azi?
- Ateismul.
- Ce vezi în lumea de azi?
- Văd un haos interior, o **descompunere care merge spre nihilism**, căci oamenii sunt obsedați de nimicul materiei, de ficțiunea formelor, de epuizarea senzuală, de istoricismul fără transcendența, de ceremonialitatea fără Dumnezeu, de consumatorismul fără spiritualitate, de falsitatea ce se ascunde sub autozeificarea omului. **Dezastrul se desfășoară pe toate**

Linii de forță ale vieții omenești. E necesară multă suferință pentru reorientarea spirituală a lumii și pentru schimbarea modului ei de viață.

- De ce a lăsat Dumnezeu lumea să intre în criza în care se găsește, după aproape 2000 de ani de creștinism?

- **Criza nu e a lui Dumnezeu, nici a credinței, ci a libertății conștiinței oamenilor.** Oamenii ultimelor secole au desacralizat lumea, au pustiiut sufletele, au exacerbant senzualitatea, s-au lăsat pradă orgoliului materialismului și ateismului. **În același timp și forțele satanice sunt mai ascuțite și mai bine organizate în secolul XX decât în primul veac creștin. Modul în care pier sfinții uciși de fiară în secolul XX este cu mult mai draconic, mai pervers, mai total, mai bine studiat, mai cumplit decât felul în care au fost uciși martirii primelor veacuri ale catacambelor.** Milioanele de creștini de azi nu sunt la nivelul spiritual al catacambelor, dar în acest secol sfințenia și martiriul sunt mai mari ca oricând prin intensitate și forme de manifestare. Dușmanii creștinismului, cei ce au provocat martiriul, vor acum să-i acopere existența și să-L facă uitat pe Hristos în lume, dar se înșeală și se dovedesc neputincioși. Ei au

reușit să stăpânească lumea, dar au făcut sfinți și martiri. **Au reușit să închidă gura oamenilor, dar lumina sfinților n-au reușit să o acopere.** Dumnezeu lucrează în lume și prin oamenii necredincioși. Așa pare a se descifra rostul crizei pe care o străbate secolul XX: curățirea necesară unei trepte mai înalte de spiritualitate și viețuire.

- Care ar fi modalitățile de ieșire din criză?

- **Întoarcerea la Hristos.** Este necesară o elită creștină care să nu părăsească poporul, ci să lupte cu îndrăzneală contra tuturor formelor de împilare și înrobire a lui. Poporul nu poate fi apărat numai prin rugăciuni și pomeni, adică prin formalism sec, ci și prin luptă, îndrăzneală și putere. Lumea asta e în stăpânirea lui Hristos și creștinii nu au voie să o părăsească. Nu există nici o acuzație mai gravă decât să se spună că Biserica a părăsit poporul, căci atunci L-a părăsit pe Hristos, oricâte dogme ar fi stabilit și respectat ea.

- De ce este necesară credința în lume?

- Din înțelepciunea cu care a făcut Dumnezeu lumea. Lumea este nedesăvârșită, atât de nedesăvârșită încât nimic nu e desăvârșit în ea: nici orânduielele ei politico-sociale și economice, nici cultura, artele, științele, filosofile și credințele ei. Oamenii, liberi și conștienți, oricât de stăpânitori sunt ei în lume, nu se pot desăvârși decât prin comuniune cu Dumnezeu. Dacă i se ia omului această legătură cu divinul, el decade în bestialitate și neant. Credința este deci o necesitate.

- Creștinismul este discreditat de materialiști ca retrograd, întunecat, medieval, inchizitorial, iezuit, mistificator. Ce putem

Precum odinioară Sfântului Apostol Pavel pus în lanțuri la Ierusalim i s-a arătat Mântuitorul Hristos, întărindu-l, și tu, Sfinte Mărturisitorule, te-ai învrednicit a vedea în temniță pe Maica Domnului, care a zis: „Îndrăzniți! Biruința va fi a Fiului meu!” Iar tu cu umilință te-ai plecat înaintea ei și plin de bucurie ai cântat lui Dumnezeu: Aliluia! (din Acatistul închinat fericitului Valeriu)

Educația anticreștină a societății postmoderne contemporane

Propriu societății postmoderne contemporane e fuga de Dumnezeu! Adică, într-o astfel de societate orice aduce aminte de prezența lui Dumnezeu în spațiul public și în inimile oamenilor trebuie pus sub semnul întrebării, contestat, îndepărtat și înlocuit de urgență. Graba și ura cu care vedem că au loc toate aceste lucruri lasă impresia că s-a săvârșit o crimă!

Arhitecții societății atee socotesc ca pe o crimă educarea copilului în familie în spiritul credinței creștine. Prin urmare, educației i se acordă o atenție deosebită în societatea în care existența lui Dumnezeu este negată.

Un copil care ascultă cuvântul Evangheliei de la cea mai fragedă vârstă are toate șansele de a-l primi și a-l lucra la maturitate. Dar copilul care nu-l aude are mult mai multe șanse să rămână necredincios pe tot parcursul vieții. Căci un om care crește în albia cuvântului lui Dumnezeu cu greu poate fi păcălit și sedus de cuvintele oamenilor – ideologii care nu urmăresc decât moartea omului prin glorificarea lui. În timp ce un copil crescut în atmosfera închisă a ideologiilor moderne care-l neagă pe Dumnezeu va fi o pradă mult mai ușoară la vârsta maturității.

În această perspectivă, trăsătura fundamentală a sistemului educațional modern și a ideologiilor care doresc să posede sufletele copiilor este îndepărtarea acestora de părinți și integrarea lor în sisteme uniformizatoare precum creșele, grădinițele, școlile publice, locuri unde îndochinarea lor prin diferite ideologii ateiste devine mult mai ușoară.

Cursurile de religie propagă ateismul și relativismul moral

Unul dintre cele mai controversate programe educaționale din Quebec, Canada, prevede tocmai înlocuirea lui Dumnezeu din sufletele copiilor prin intermediul unei subtile îndochinări. Ministerul Educației din Quebec, fără dezbateri publice, a impus începând cu septembrie 2008 tuturor elevilor de la școala primară până la liceu noul *Curs de Etică și Cultură Religioasă*, cu intenția declarată de a-i învăța pe elevi egalitatea între religii, pluralismul, toleranța, multiculturalismul și a le „facilita dezvoltarea spirituală în vederea autoîmplinirii lor”¹.

Cu alte cuvinte, programul urmărește să înlocuiască autoritatea părinților cu cea a statului în ceea ce privește educația religioasă a copiilor, lăsând impresia că nici o religie nu e mai bună decât alta, astfel încât a alege o religie nu e ceva diferit de a alege un produs în locul altuia.

De altfel, în scandalul declanșat de noua viziune asupra lumii impusă de stat nu numai școlilor publice, dar și celor private, cei mai mulți dintre comentarii măsurii luate au observat că singura „religie” pe care o susține cursul este relativismul moral și religios și subminarea religiei dominante în Quebec – creștinismul! Intenția reiese în mod vizibil din felul în care a fost organizată materia: creștinismul a fost pus alături de cele mai obscure religii păgâne, iar Iisus Hristos este așezat alături de alți „mari

oameni” precum Buddha – totul cu scopul de a submina în copii credința în Iisus Hristos ca Dumnezeu-Omul. (Detalii pe www.coalition-cle.org)

Unul dintre autorii cursului a declarat în mod deschis că ideea fundamentală care a stat la bază a fost „pedagogia conflictului” a lui Hegel, scopul fiind „zdruncinarea în copii a unei identități [religioase] prea solide” pentru a-i învăța cu „divergența și dezacordul”².

La o lectură mai atentă a ideilor și strategiilor noilor ideologi, vom vedea că ele nu se deosebesc de cele ale tortionarilor de la Pitești care căutau ca prin diverse metode de tortură să provoace șocul revoluționar pentru a zdruncina în deținuți credința în Dumnezeu, în Biserică și în familie – totul pentru a instaura în ei ura de clasă. Tot despre ură este vorba și aici: ura celor care propagă ateismul și relativismul moral și religios împotriva creștinismului. Se pare că diferă numai metodele, scopul fiind același!

Purificarea limbajului

Un alt mod subtil de a-L scoate din inimile copiilor pe Dumnezeu și formele tradiționale de concepere a lumii a fost pus la punct recent în Marea Britanie. Noul *Oxford Junior Dictionary* pare să se fi inspirat direct din aforismul filosofului german Friedrich Nietzsche, care a înnebunit negându-l pe Hristos: „Nu vom reuși să ne debarasăm de Dumnezeu cât timp mai credem în gramatică”.

În acest sens, din ultima ediție a *Dicționarului Oxford pentru Copii* au fost scoase cuvinte precum *sfânt, episcop, mănăstire, abate, psalm, păcat, diavol, duce, împărat, monarh, imperiu*, dar și cuvinte care redau bogăția lumii înconjurătoare: *măgar,*

castor, bou, pelican, ghindă, caisă, lealea, violetă etc. pentru a fi înlocuite cu *blog, MP3 player, bază de date, celebritate, toleranță, UE, dezbatere, conflict, săritură cu coarda, emoție, biodegradabil* etc. (cf. sitului ziarului *Daily Telegraph*).

Acesta este proiectul totalitar de schimbare din temelii a lumii prin alterarea limbajului, așa cum e descris de George Orwell în romanul *1984*. În societatea totalitară descrisă de Orwell, Ministerul Adevărului se ocupa cu alterarea istoriei prin permanenta ei rescriere și schimbarea percepției lumii înconjurătoare prin alterarea și simplificarea limbajului. Scopul este acela de a reduce fondul lexical atât de mult încât limbajul să devină slogan, iar gândurile omului – stereotipuri. Proiectul totalitar descris de Orwell nu se deosebește cu nimic de cel pus în practică azi în Marea Britanie. Se poate observa din cuvintele citate cum limbajul este epurat de expresii care ar putea face trimitere la realități precum Dumnezeu, Biserică, tradiție, dar și de cuvinte care fac legătura dintre om și realitatea înconjurătoare, nuanțând-o. Limbajul se simplifică nu numai calitativ, dar și cantitativ – în

Codul lui DaVinci

sau codul răsturnării anti-hristice a **senzurilor**

În esență, vremurile de pe urmă, care parcă deja s-au inaugurat, se caracterizează printr-o sporire ajunsă la limite nemaîntâlnite a confuziei, în virtutea căreia până și mulți creștini vor ajunge să confunde cuvintele și lucrările Celui rău cu cele ale lui Dumnezeu, pentru ca în final să ajungă să se închine antihristului în locul lui Iisus Hristos.

În aceste vremuri, după cum ne precizează Sfântul Lavrentie al Cernigovului, este necesară multă înțelepciune pentru a te putea mântui. Prin cunoștință și înțelepciune duhovnicească vom putea cu ușurință să depistăm ideile gnozei antihristice și, cu harul lui Dumnezeu, ne vom putea delimita cu fermitate de ele.

*Pentru a exemplifica proiectul gnostic și a-i determina strategiile de acțiune în vremea noastră, ne vom opri atenția asupra **Codului lui Da Vinci**, un adevărat dicționar al programelor antihristice care se rulează astăzi în principal prin mass-media, dar și prin legislația și educația care ni se pregătește. Vânzarea în peste 60 de milioane de exemplare a **Codului lui Da Vinci** ne indică faptul că lumea este pregătită să primească mesajul antihristic cuprins în această blasfemiatoare carte sau, cel puțin, ne sugerează eforturile care se fac spre a se atrage întreaga omenire în direcția unei lecturi întoarse pe dos a adevărului, a senzurilor inverse, iraționale, ale discursului Celui rău.*

Într-o pură poveste polițistă, *Codul lui Da Vinci* reproduce și glorifică ispita primordială a omului, aceea de a se face pe sine dumnezeu în locul lui Dumnezeu. Însă, deși Renașterea și Iluminismul promiteau accesul la auto-deificare tuturor celor care se lepădau de Hristos - vezi Voltaire -, codul lui Da Vinci ne descoperă secretul ascuns și transmis din generație în generație de-a lungul veacurilor în cadrul societăților secrete: numai anumiți oameni se pot ridica la rangul divinității, precum în catolicism numai Papa este infailibil. În viziunea lui Dan Brown, aceștia sunt membrii Prioriei Sionului, solidari cu descendenții unui

anume Isus pe care în nebunia lui îl identifică cu Mântuitorul Iisus Hristos și al unei anume Magdalena care în cadrele aceleiași intenționate confuzii mentale o confundă cu Sfânta Maria Magdalena.

Cu alte cuvinte, Dan Brown insinuează că membrii dinastiei plantagenetilor ce supraviețuiește în cadrul lojei Prioria Sionului își găsesc dumnezeirea prin descendența directă din niște zei pe care, după o formulă celebră în scrierile gnosticilor, acesta îi numește cu numele sfinte ale Fiului lui Dumnezeu și Sfintei Maria Magdalena.

Povestirea lui Dan Brown împlinește din toate punctele de vedere idealul celor care din veac se luptă cu Hristos:

1. Pe de o parte, secretul pe care Dan Brown susține că-l deține loja Prioriei Sionului și a Cavalerilor Templieri nu este altul decât dramatizarea înșelăciunii arhierelor și a bătrânilor lui Israel care au făcut totul pentru a ascunde învierea lui Hristos. Ideea este tipic gnostică, căci, pentru a se face pe sine dumnezeu, omul înșelat de diavol contestă faptul că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat și om adevărat, închipuindu-L ca pe un om obișnuit.

2. Pe de altă parte, ne putem pune întrebarea: cum pot susține descendenții plantagenetilor că sunt de spiță dumnezeiască dacă ei însuși afirmă că sunt urmașii unui om cu numele Isus?

Mâna Sfintei Maria Magdalena se găsește la Mănăstirea Simonospetra din Sfântul Munte Athos, unde în chip minunat răspândește până în zile noastre o mireasmă deosebită și transmite la atingerea celor care o cinstesc căldura unui om viu.

Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, ca să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea.

Și plecând ele, iată unii din străjeri, venind în cetate, au vestit arhierelor toate cele întâmplate.

Și, adunându-se ei împreună cu bătrânii și ținând sfat, au dat bani mulți ostașilor,

Zicând: Spuneți că ucenicii Lui, venind noaptea, L-au furat, pe când noi dormeam;

Și de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca și pe voi fără de grijă vă vom face.

Iar ei, luând arginții, au făcut precum au fost învățați. Și s-a răspândit cuvântul acesta între Iudei până în ziua de azi. (Matei 28:10-15)

Aici intervine cel de-al doilea aspect al misterului împărțit de membrii Prioriei Sionului: ei susțin că taina pe care creștinii au oculat-o de-a lungul veacurilor nu este alta decât aceea că dumnezeu a fost dintru început de gen feminin și că s-ar fi întrupat în cele din urmă în persoana unei anume Magdalena din care se trag ei. Din nou întâlnim o idee gnostică clasică, aceea că lumea s-ar fi născut din actul erotic al unei zeiță feminine numită Sofia. Însuși personajul principal feminin al *Codului lui Da Vinci* poartă numele de Sophie, o veritabilă întrupare a zeiței amintite.

Frăția (Prioria Sionului) a fost recunoscută dintotdeauna pentru venerarea sacrului feminin.

— Vrei să spui că gruparea asta este, de fapt, un cult ce se închină unei zeițe păgâne?

— Mai degrabă e cel mai reprezentativ cult de acest gen.

(Codul lui Da Vinci, p. 72)

Războiul împotriva populației

Pentru mintea omului este imposibil de cuprins și de înțeles proveniența răului care a ajuns de la un an la altul să inunde societatea, ridicându-ne o mulțime de întrebări:

Care este explicația promovării pe scară largă a contracepției și a avortului, a desfrânării instituționalizate în cadrul programelor de educație sexuală sau chiar a eutanasiei?

Care este cauza răspândirii fără precedent a homosexualilor și a politicilor care-i protejează, discriminând majoritatea?

Cum putem accepta faptul că cineva urmărește sterilizarea a milioane de femei și îmbolnăvirea generală a populației?

Ne vine greu să credem că aceste procese sunt dirijate de o anume instanță, părând irațională o asemenea direcționare a eforturilor umane, a unor oameni care ca și noi trăiesc în lumea aceasta, au familii, își iubesc copiii și viața. Că un nebun ajunge conjunctural să omoare, iar altul să fure este ușor de înțeles, dar ca un grup de oameni să plănuiască distrugerea umanității este un lucru cu neputință de crezut pentru o minte rațională – doar dacă acceptăm că Cel rău a ajuns să întunece într-atât mințile celor care-i slujesc, încât aceștia urmăresc glasul acestuia, în locul propriei conștiințe și a propriei naturi umane.

În anii din urmă, a început să circule tot mai mult ideea că o mare parte a

politicilor contraceptive, pro-avort, de sterilizare și pro-eutanasiu sau însăși propaganda pornografiei, disimulată adeseori chiar sub masca programelor de educație sexuală își găsesc rădăcinile în **ideologia controlului populației**.

Adică, *pentru că am fi prea mulți și planeta nu ne mai poate hrăni, trebuie împiedicată înmulțirea populației sau chiar trebuie stimulată reducerea ei, până la o cifră rezonabilă care să asigure bunăstarea tuturor locuitorilor pământului*. Vă mărturisesc că multă vreme nu am putut crede acest lucru. Teoria mi se părea alarmistă și, după cum i se spune, conspiraționistă, de tipul celor susținute apocaliptic de mișcările milenariste sectare. Aceasta s-a întâmplat până la apariția în limba română a cărții *Războiul împotriva populației* (Editura Pro Vita, 2008), scrisă de Jacqueline Kasun, o profesoară de economie la universitatea californiană Humboldt, SUA. Lucrarea, întemeiată pe o bibliografie de peste o mie de titluri, demonstrează fără putință de tăgadă că într-adevăr politica controlului populației mondiale este îmbrățișată în mod oficial de conducerea Americii și de majoritatea organismelor internaționale, cum ar fi Banca Mondială, Organizația Mondială a Sănătății, ONU, UNESCO etc.

Prin urmare, controlul populației – sau, mai corect, reducerea populației (un genocid la scară planetară) – nu este unul dintre miturile explicative ale ideologiei anti-viață, care devine tot mai

popular în legislația statelor lumii, ci chiar vectorul principal al politicii mondiale. Și pentru că această ideologie este una dintre cheile de boltă ale înțelegerii lumii în care trăim, a presiunilor care se exercită asupra noastră, vom acorda pentru o vreme o rubrică permanentă acestei tematici, sprijinindu-ne pentru început în mod deosebit pe cartea prof. Kasun, *Războiul împotriva populației*.

Perpetuarea omului în lumea modernă vine în conflict cu interesele utilitariste ale marilor puteri și ale marilor miliardari

Acest lucru rezultă din raportul final al *Comisiei privind Creșterea Populației și Viitorul American*, prezentat Congresului și președintelui SUA de către John D. Rockefeller III:

„Pe termen lung, nici un beneficiu substanțial nu va rezulta din creșterea populației țării; mai degrabă stabilizarea treptată a populației noastre va contribui semnificativ la capacitatea țării de a-și rezolva problemele. Noi am căutat, însă

n-am găsit nici un argument economic convingător care să susțină creșterea continuă a populației. Nici sănătatea țării noastre și nici vitalitatea afacerilor sau bunăstarea oamenilor simpli nu depind de acest lucru”. (John D. Rockefeller III, *Scrisoare către Președinte și Congres*, în prezentarea Raportului final al Comisiei privind Creșterea Populației și Viitorul American, 27 martie 1972)

Planificarea familială cerea ca până în anul 2000 să nu se mai depășească media de doi copii pe familie în toată lumea

La începutul anilor 1970, birocrația din Agenția Internațională de Dezvoltare a SUA (USAID) și-a făcut clar planul de a stopa creșterea populației mondiale. Într-un document secret, pregătit în 1974 și care nu a fost desecretizat decât în 1980, planificatorii ajutoarelor străine și-au exprimat intenția de a stabili „o familie de doi copii în medie” în toată lumea, până în anul 2000. Planul presupunea anunțarea, „după o pregătire adecvată”, a unui scop „aproape de stabilizare” a populației SUA. În ceea ce privește populația lumii, acest plan a prevăzut „un efort de departe mai mare, la nivel înalt” pentru a „ține sub control creșterea populației” și a numit țările pe care planificatorii trebuiau să-și concentreze eforturile: India, Bangladesh, Pakistan, Etiopia, Mexic, Indonezia, Brazilia, Filipine, Thailanda, Egipt, Turcia, Nigeria și Columbia. Planul sugerează măsuri specifice pentru a convinge oamenii să aibă familii mai mici și avertizează că ar

Actele de identitate cu cip zorii unei noi dictaturi

INTRODUCEREA DOCUMENTELOR ELECTRONICE ÎN ROMÂNIA

Actele de identitate cu cip inaugurează cel mai perfecționat sistem de urmărire și control al persoanei umane. Odată cu introducerea acestora și cu amplasarea scanerelor de mare putere în magazine, instituții, blocuri sau pe străzi, persoana va putea fi urmărită permanent, indiferent de locul în care se va afla.

Nu se va mai putea cumpăra și vinde nimic fără ca cipul să fie înregistrat, fără a fi identificată instantaneu persoana și fără a fi primit acordul de la deținătorii bazelor de date. Se va ști totul despre fiecare om: locuri în care este petrecut timpul liber, prieteni, preferințe consumatoriste, opțiuni politice, sociale, morale, religioase și, bineînțeles, atitudinea față de sistem.

Toate datele privind persoana vor fi înscrise instantaneu și permanent de la naștere și până la moarte în calculatoarele centrale aflate la *Consortiul Informațional Internațional* (IIC), în America, Anglia, Bruxelles sau în altă parte a lumii.

Orice persoană care își va manifesta cumva dezacordul față de sistem își va putea pierde instantaneu toate drepturile: salariu, asistență medicală, acces la contul propriu, posibilitatea de a vinde și a cumpăra. Într-un sistem centralizat la nivel mondial, controlul

informațiilor și al persoanei se va putea realiza dincolo de știința și voința comunităților locale sau statale.

Nu vom putea ști niciodată cine ne supraveghează și pentru ce suntem pedepsiți. Oricum, prin deținerea tuturor informațiilor privind persoana noastră, va fi extrem de ușor de făcut o înscenare a unui furt sau a unei crime în care noi să fim indicați ca făptași, fără a exista absolut nici o posibilitate de a contesta acuzația.

Prin urmare, cipurile conferă o putere absolută în controlul persoanei umane, putere pe care niciodată în istorie nu a avut-o un om asupra altui om. Lumea se va transforma într-o uriașă închisoare, rămânând doar posibilitatea câștigării libertății lăuntrice, iar aceasta numai în măsura afirmării dezacordului cu dictatura care se va instala, deci cu prețul pierderii totale a posibilității de a circula și trăi în societate. Încă mai putem să spunem nu actelor de identitate cu cip, rugându-l cu smerenie pe Dumnezeu să nu îngăduie să vină peste noi și această formă de totalitarism, poate ultima din istoria lumii.

Începând cu 1 ianuarie 2009, în România se emit pașapoarte electronice care, pe lângă datele personale obișnuite, conțin elemente biometrice – imaginea facială și impresiunile

digitale (amprente) – stocate într-un microcip de tip RFID (Radio Frequency Identification, identificare prin undă radio). România este prima țară din Uniunea Europeană cu acest regim al actelor de identitate reglementat prin OGU 94/2008, HG 1566/2008 și prin Regulamentul Consiliului Europei nr. 2252/2004. Nici o țară din Europa nu deține deocamdată acest tip de pașaport, cu ambele elemente biometrice încorporate. Început în județul Ilfov, acest sistem se urmărește a fi extins în toată țara până în iunie 2009.

Din luna decembrie a anului 2008, în România s-a început emiterea unui nou model de permis auto de tip card, care, de asemenea, conține un microcip electronic RFID. Măsura a fost implementată în ascuns, fără promovare în mass-media și fără o bază legislativă națională (actualul Ordin nr. 1.455/2006

nu include microcipul între elementele permisului), ci doar în baza Directivei UE 126/2006 privind permisele de conducere. Cip-ul va conține obișnuitele date personale, dar și informații privind starea de sănătate: vedere, auz, boli, precum și restricționări de tipul „*posesorul trebuie să conducă doar ziua sau doar însoțit*”. Contravențiile, amenzile și orice alte date vor fi stocate tot aici, asemenea unui cazier care nu se poate șterge.

Pentru 1 ianuarie 2011 e programată introducerea noilor cărți electronice de identitate cu cip RFID, platforma-pilot fiind realizată în județul Caraș-Severin, de unde proiectul se va extinde în anii următori în celelalte județe (OGU 184/2008). Informațiile sunt memorate pe 2 suporturi: bandă optică și circuit integrat de tip smartcard (cip). Microcipul permite detectarea

Sfântul Nicolae Velimirovici

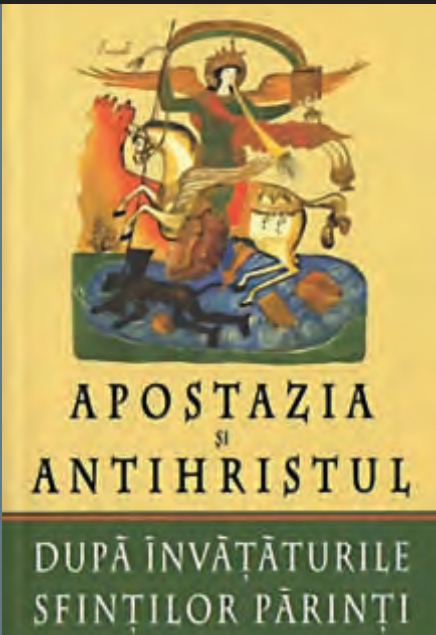
Ne-am lepădat de Hristos, de aceea ne-a lepădat Hristos.

Două rele a făcut poporul nostru... Au lepădat pe Dumnezeu, izvorul vieții, acesta este întâiul păcat, întâiul rău – și și-au săpat fântâni surpate, care nu vor putea ține apă - acesta este al doilea păcat, al doilea rău. Păstorii și cârmuitorii poporului l-au părăsit pe Hristos Dumnezeu, Cel ce este întotdeauna izvor de apă proaspătă și sănătoasă, și au început, după pilda popoarelor eretice și fără de Dumnezeu, să sape puțuri seci, să adune apă de ploaie. Acestea numeau puțurile seci „cultură și civilizație”, sau „știință și modernism”, sau „progres”, sau „modă”, sau „sport” – și tot așa. Ne-am lepădat de Hristos, de aceea ne-a lepădat Hristos.

Sf. Nicolae Velimirovici, *Prin fereastra temniței* (Predania, 2007)

„Uitându-se, nu văd și auzind, nu aud, nici nu înțeleg cu inima”

O, cât este de mare acum întunecarea conștiinței, chiar și a acelor oameni care se socotesc credincioși – înnegurarea minților și a inimilor lor este atât de mare încât **„uitându-se, nu văd și auzind, nu aud nici nu înțeleg cu inima”**, după cum a spus sfântul prooroc (Isaia 9, 10). Aceasta este **„învârtoșarea inimilor”** de care vorbea [Proorocul].

Dar în zilele noastre există un fenomen și mai cumplit, întâlnit tot mai des: o hotărâre mai mult sau mai puțin conștientă de dragul câștigurilor și al bunurilor pământești, de a sluji venirii Antihristului. Acesta este cel mai covârșitor grad al căderii, de unde este foarte greu a te ridica.

Apostazia și antihristul după învățăturile Sfinților Părinți
(Fundatia Sfinții Martirii Brâncoveni, 2008)

Părintele Varsanufie de la Sihăstria

Despre tineri și creșterea copiilor

Mănăstirile sunt foarte des vizitate de către pelerini pentru slujbele frumoase, dar și pentru a lua cuvânt de folos de la părinții care viețuiesc aici. Se știe că la Mănăstirea Sihăstria au trăit de-a lungul timpului mulți părinți cu viață sfântă, și i-aș aminti numai pe ultimii trecuți la Domnul: Părintele Paisie (Olaru), Părintele Cleopa (Ilie) și Părintele Ioanichie (Bălan).

Însă acolo, în frumoasa Sihăstrie, mai sunt părinți de care nu te-ai mai desprinde atunci când încep să vorbească. Este și cazul Părintelui Varsanufie, un părinte tânăr (dar plin de înțelepciune dumnezeiască) care mi-a vorbit până târziu în noapte despre tinerii de azi și problemele lor.

De multe ori tinerii confundă fericirea cu plăcerea

P. Varsanufie: Tinerii vremurilor noastre nu știu dacă diferă foarte mult de tinerii altor vremuri. Toți tinerii au în general o mare energie, o mare putere de dedicație, de

implicare. Ca orice om, își caută în mod legitim fericirea. Problema este că tinerii nu întotdeauna știu să-și caute fericirea. Ei de multe ori confundă fericirea cu plăcerea, idealurile lor nu sunt întotdeauna înalte, pentru că energia, elanul tinereții și puterea lor de iubire nu întotdeauna sunt însoțite de înțelepciunea necesară. Înțelepciunea o dă numai apropierea de Dumnezeu, pentru că apropierea de Dumnezeu este cea care te pune pe adevărata axă a valorilor, îți dă adevăratul sens al vieții, pentru că una este să te raportezi la veșnicie și să raportezi această viață la veșnicie și alta este să te raportezi la o clipă pe care trebuie să o trăiești cât mai din plin. Și atunci unii tineri se dedau la trăirea clipei confundând fericirea cu plăcerea de o clipă, fără să ia în considerație consecințele care urmează acestei clipe pe care o trăiesc ei, uneori dezordonat, în desfrânări, în

lucruri din acestea care oferă o satisfacție de multe ori josnică. Nu cred că tinerii de azi diferă cu mult față de tinerii altor vremuri, cred că vremurile sunt diferite și nu le oferă acel mediu și acea educație sănătoasă pentru ca să-i orienteze pe tineri spre valorile autentice și spre Dumnezeu.

În trecut, tinerii, ca și părinții lor, erau legați de Biserică. Foarte puțini oameni erau cei care-L sfidau pe Dumnezeu sau cei care-L ignorau pe Dumnezeu sau cei care nu aveau nici un fel de raportare la Dumnezeu. Astăzi balanța este inversă, astăzi foarte puțini tineri primesc o educație adevărat religioasă în familie. Și chiar și cei care o primesc, în cele mai multe cazuri o primesc în mod formal, fără să vadă la părinții lor o raportare autentică, o angajare responsabilă în viața creștină. Astfel de tineri nu pot simți niciodată puterea credinței. Atunci când vor avea de ales între o carieră și Dumnezeu, între o oportunitate care li se pare că le-ar aduce marea fericire (își găsesc iubita care este necredincioasă, să zicem), ei vor trebui să facă o alegere între ceea ce li se pare că le va oferi fericirea, între ceea ce li se pare că le va oferi împlinirea pe care o caută, și Dumnezeu. Dacă tânărul îl va alege pe Dumnezeu, va face o alegere fericită, pentru că întotdeauna Dumnezeu urmărește fericirea omului. Dar se poate întâmpla ca această fericire pe care o urmărește Dumnezeu să ni se pară nouă că stă în calea adevăratei noastre fericiri, după cum o concepem noi, oamenii. În Rai, Adam și Eva au fost ispitiți de către șarpe să guste din fructul oprit. Lor li se părea că acest fruct oprit le-ar putea deschide mari orizonturi, le-ar putea oferi o oportunitate sau o fericire de la care Dumnezeu i-a oprit. Adică părea că Dumnezeu, în loc să le deschidă calea spre fericire, parcă le pune un obstacol spre fericire. Firește că nu era așa. Dumnezeu le-a interzis să guste din pomul cunoștinței binelui și răului. Ce-au dobândit Adam și Eva după ce au mâncat din fructul oprit? La ce trebuia să cunoască omul răul?... Nu trebuia să cunoască omul răul, că a fost făcut spre bine. Dar el a vrut să guste, ca să vadă. Și a cunoscut ce este răul. Acum atât de bine cunoaște răul, că nu

se mai poate debarasa de rău. Abia după ce a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, abia după aceea Dumnezeu i-a interzis să mai mănânce din pomul vieții, ca să nu se înveșnicească răul. Dar înainte avea voie. Lui i s-a părut atunci, la felul în care i-a pus diavolul problema, că va fi o mare pierdere pentru el, o ușă pe care Dumnezeu i-a închis-o în calea unor posibilități de a-și deschide noi orizonturi. Mai mult a fost ispitită femeia, pentru că ea, fiind zidită după bărbat și din bărbat, nu avea nici o altă posibilitate de a fi vreodată înaintea bărbatului. Dar așa, gustând din fructul oprit, i se părea că îi va da ceva în plus, că îi va lumina mintea și ochii, că ar putea să fie cu un pas înaintea lui Adam în privința luminării, în privința deschiderii minții și a ochilor. A fost, de fapt, și o ispită a mândriei. Pe aceasta se bazează foarte mult diavolul când îi ispitește pe tineri. În tineri există o trufie a vieții pe care nu o mai găsești la omul bătrân, care a trecut prin neazuri în viață, care vrând-nevrând a început să se smerească, pentru că viața l-a făcut să nu mai aibă grumazul drept și țepăn de trufie. Sunt foarte puțini tineri care cultivă smerenia. Doar tinerii care sunt apropiați de Biserică. Numai aceia cunosc valoarea smereniei și știu să clădească pe smerenie. Tinerii de azi au practic același potențial, aceleași dorințe lăuntrice, dar au o altă educație, au mult mai multe mijloace de a greși și de a păcătui, au mult mai multe tentații, paralel cu o pregătire mult mai slabă a lor în fața tentațiilor și în fața problemelor cotidiene.

Părinții trebuie să-și conștientizeze vinovăția și să se pocăiască

Sunt foarte mulți părinți care se plâng de copiii lor că au comportament necorespunzător, că se învârt în cercuri dubioase, că au prieteni care îi învață la rău, că se poartă urât chiar cu dânsii, părinții lor. Vă rog, precuovioase, dați-le un sfat acestor părinți.

Părinții de obicei emit pretenții. „Aș vrea copilul meu să fie într-un anumit fel. De ce copilul meu nu este așa?” Dar oare ai

Un urcuș himalaian către Hristos

Dintr-o lamaserie buddhistă într-o mănăstire ortodoxă

Înconjurat de cinci dintre cele mai înalte vârfuri ale Himalaiei, stăteam la 4300 de metri cu privirea ațintită la munții Annapurna pe când soarele răsărea. Călătoria mea în Nepal începuse cu câteva săptămâni mai devreme, iar acum îi trăiam încununarea. Stând și privind nemișcat acea frumusețe neprihănită care mă înconjura, prin minte mi-a trecut un gând și a refuzat să mai plece de acolo: „Care-i rostul?” Eul meu i-a răspuns de îndată gândului: „Care-i rostul?! Cum adică «Care-i rostul?» Rostul e că te-ai cățarat până aici ca să vezi munții, și acum bucură-te!” Însă gândul încă-mi rămăsese în minte. Da, era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzusem vreodată, și eram încântat, dar unde se vor duce aceste sentimente mâine, când nu voi mai avea aceeași inspirație? Fericirea lumii acesteia nu m-a mulțumit niciodată. Ar fi trebuit să răzbată din întreaga mea viață de până atunci, dar a fost nevoie să mă urc pe „acoperișul lumii” ca să admit în cele din urmă acest lucru. Și acesta a fost primul meu pas către Hristos și Ortodoxie.

Până atunci, întreaga mea viață adultă fusese una lumească, dedicată împlinirii feluritelor pasiuni. Am absolvit Universitatea la vârsta de 21 de ani, cu gândul să mă apuc de afaceri și, în același timp, să urmez o carieră artistică. După nici un an, se părea că nu mai am mult până la atingerea țelului. Trăiam pe atunci la Londra, angajat al IBM. Postul meu era unul sigur, și promovarea ceva iminent. Viața mea particulară era asemeni celei a multora din generația mea: relații ocazionale, căutarea confortului și distracții neîncetate pentru a mă feri de orice auto-analizare.

Cam în aceeași perioadă, sora mea mai mare devenise monahie ortodoxă în Alaska. Nu știu dacă e sau nu întâmplător, dar de atunci înainte pasiunea mea pentru țelurile

lumești a început să se stingă. Uitându-mă la colegii mei de muncă, nici unul nu mi părea cu adevărat fericit sau mulțumit. Acea calitate eluzivă a satisfacției lipsea de fiecare dată, ascunzându-se chinuitor după colț. Excursiile, sportul, băutul cu „băieții” – toate au devenit tot mai și tot mai pământești. În fiecare luni, aceeași întrebare: „Cum ți-ai petrecut weekend-ul?” În fiecare vineri, iarăși: „Ce planuri ai pentru week-end?” Londra devenea din ce în ce mai gri, iar burnița statornică nu izbutea nicidecum să spele murdăria.

În loc să caut mai adânc după cauzele plictisului meu, am dat hotărât vina pe cultura corporatistă. Am presupus că sila mea de lume era din pricina urmării unui câștig bănesc. Așa că am plecat de la IBM, mi-am făcut bagajele și m-am întors în America. Întreținându-mi sila de prosperitate și de acceptare socială, mi-am început coborâșul în Bohemia. În chip ciudat, n-am izbutit să bag de seamă că aceleași reguli care dau normele de acceptabilitate în viața de corporație se aplicau și scenei alternative. Înlocuiri geaca de piele cu un costum, tatuajul cu un rolex și o sprânceană cu *piercing* cu niște butoni de cămașă – veți obține același om.

Am început să urmez un master în artă, și mi-am găsit de lucru la Muzeul de Artă Modernă. Opera mea consta în niște pânze mari, făcute de comandă, acoperite cu straturi groase de catran. Catranul nu mai fusese folosit până atunci ca mediu artistic, așa că lucrările mele au devenit pe dată populare. Mă străduiam să fiu pasionat de obscuri filosofi moderni, spectacole post-punk și petreceri de noapte, însă toate acestea mă istoveau. Am presupus că e ceva în neregulă cu mine. De ce mi se părea cu neputință să discut serios despre o expoziție care

prezenta un coș plin cu căni sparte de aluminiu și lenjerie întinsă pe bucăți de sârmă ca artă? De ce nu mă bucuram să urmăresc reprezentăția unui artist care cotcodăcea ca o găină vreme de 15 minute? Din fericire, mi s-a urât în scurt timp cu „stilul alternativ de viață”, și s-a nimerit chiar atunci să mă sune un prieten ca să mă întrebe dacă nu vreau să merg în Japonia. Fusesem mereu interesat de culturile asiatice și mă socoteam un „umblător” prin excelență, așa că după o lună eram la Kyoto, în Japonia.

M-am obișnuit repede cu lucrurile noi care mă înconjurau. După două săptămâni, m-am înscris la un curs de învățare a limbii și am găsit un post de profesor de engleză. Era ciudat pentru mine să fiu într-o țară în care îți puteai lăsa mașina pornită în timp ce intrai într-un magazin, fără să-ți fie frică că ți-o poate fura cineva. Cinstea era o normă, una care începuse să mă schimbe. Conștiința a început să mi se întoarcă la viață. Am simțit o ușurare uriașă după ce am început să fac lucruri simple ca plata biletului de metrou. Era o simplă urmare a legii, fără vreun înțeles mai adânc, dar era catalizatorul unor schimbări subtile – și așa am început să respir mai ușor.

Viața în veche capitală a Japoniei m-a expus zilnic la o tradiție de două mii de ani. Am crescut în cartierele marginase ale Californiei de Sud (cea mai veche clădire din cartierul meu având zece ani); aici trăiam lângă un templu vechi de o mie de ani, care slujise nenumărat împărați. Templele, grădinile și obiceiurile au început să hrănească un suflet care consumase mult prea mult catran. Atras în chip firesc de frumusețea tradițiilor, am început să dezvolt un interes superficial în Buddhismul Zen. Pentru mintea mea ușor de distras și nerăbdătoare a însemnat prea mult. Într-un templu Zen, există un singur fel corect de a face orice lucru, și trebuia împlinit cu exactitate. Închinăciunile mele erau prea violente, poziția mea nu era niciodată dreaptă, ciorapii mei nu erau niciodată îndeajuns de curați. Preotul se cutremura la vederea mea. Se cerea

desăvârșire, iar eu eram departe de ea. Am renunțat, în cele din urmă, nu din pricina nepotrivirii mele, ci a deplinei lipse de bucurie pe care o simțeam. Toate erau prea mecanice: apasă butoanele potrivite și vei atinge iluminarea. După meditații, simțeam o stare de liniște, dar cui îi era de folos? Cred că acea stare putea fi atinsă cu mult mai puțin efort dacă luam un sedativ.

Au trecut trei ani; japoneza mea s-a îmbunătățit, și am simțit că adunasem tot ce-mi putea fi de folos din acea cultură. Provocarea de a supraviețui într-o cultură străină dispăruse, salariul meu era unul mare, munca ușoară – vedeam cum deveneam tot mai mulțumit de sine. Ar fi fost foarte ușor să-mi petrec următorii patruzeci de ani în acest colton foarte călduț pe care mi-l făcusem. Mi-a dat demisia așadar de la slujbă, am renunțat la casă și am început înceata mea călătorie de întoarcere în America.

Am călătorit prin toată Asia, din Vietnam până în Singapore, fără să am în minte o destinație limpede. Încântarea adusă de locurile noi și tovarășii de călătorie m-au ținut ocupat mare parte a timpului, însă, înainte de a mă băga în pat, durerea surdă a deșertăciunii se întorcea. Eram încă disperat să găsesc acel lucru care lipsea din viața mea. Am călătorit spre îndepărtatele locuri sfinte ale buddhiștilor și hindușilor; când am ajuns acolo, deja îmi plănuiam următoarea etapă a călătoriei. De-a lungul călătoriilor mele prin Burma, am vizitat un templu de la marginea Madalay-ului. Mii de trepte urcă muntele până la templul care străjuiește întregul oraș. Pe când urcam, am observat un călugăr buddhist lângă mine, care mergea cu același pas. Era la vreo cincizeci de ani, mic, ușor greoi, cu o înfățișare rotofeie și voioasă. S-a prezentat, și am continuat urcușul. Ajunși în vârf, ne-am așezat pe un zid al templului ca să vorbim, în timp ce soarele apunea peste Mandalay. După câteva politețuri introductive, am adus vorba despre situația politică din Burma

Actualitatea în **Biserică**

Relații tot mai cordiale între Papa Benedict și P.F. Chiril al Rusiei

Apropierea între Vatican și fostul mitropolit însărcinat cu relațiile externe al Bisericii Ruse, acum devenit patriarhul Chiril, se întăresc și capătă un contur din ce în ce mai clar în privința finalității acestor relații.

La scurt timp după alegerea lui P.F. Chiril, o delegație a Vaticanului, condusă de cardinalul Walter Kasper, șeful Consiliului Pontifical de Promovare a Unității Creștine, a adus patriarhului Rusiei, drept cadou din partea Papei Benedict, un potir care simbolizează **dorința de a împlini integral comuniunea euharistică dintre Biserica Catolică și cea Ortodoxă Rusă.**

Papa Benedict i-a mai transmis patriarhului Chiril, de asemenea, că acesta „a întreținut un spirit de deschidere și cooperare cu alți creștini, și cu Biserica Catolică în special, pentru apărarea valorilor creștine în Europa și în lume. Sunt sigur că Sfinția Voastră va continua să construiască pe această temelie puternică, pentru binele poporului și al creștinilor de pretutindeni”.

Patriarhul Chiril a răspuns pozitiv acestor demersuri ale Vaticanului, declarând că „își exprimă speranța că relațiile dintre cele două biserici (catolică și ortodox-rusă, n.n.) se vor dezvolta în continuare într-o atmosferă de încredere reciprocă și cooperare, în primul rând pentru apărarea și afirmarea valorilor creștine tradiționale în Europa în lume ca un întreg”.

Cadoul trimis de Papa Benedict, la începutul patriarhatului lui Chiril, reprezintă un eveniment cu semnificații ample. De această dată se afirmă clar că **scopul negocierilor** dintre cele două biserici este **comuniunea euharistică.**

Din păcate, după cum subliniază Papa Benedict, această comuniune **nu va îndeplinită pe temelia predaniei Sfinților Părinți**, adică a Bisericii Ortodoxe (cea Una și Adevărată), ci pe „**temelia**” dialogului ecumenist. Înțelegem, de asemenea, din declarațiile de mai sus, că **pretextul** pentru această apropiere forțată dintre catolici și ortodocși va fi aceea de a da, astfel „uniți”, o mărturie mai puternică asupra valorilor creștine (după Interfax-Religion.com).

Ne aducem aminte însă de căderea Constantinopolului, cădere care are rădăcini în apostazia împăraților bizantini și a patriarhilor acelor vremuri, care, crezând că unirea euharistică mincinoasă (adică lipsită de întoarcerea catolicilor la ortodoxie) cu catolicii le vor aduce salvarea de turci, au pierdut ajutorul lui Dumnezeu, au devenit apostatați și eretici, și și-au pierdut și viețile sub iataganele turcești.

Patriarhia Rusă, pro-eutanasiе?

În timp ce Italia fierbea pe marginea controversatului caz al Eluanei Englaro, aflată în comă de 17 ani, al cărei tată a obținut în instanță dreptul de a o decupla de la aparatele medicale, reprezentantul patriarhiei Rusiei a intervenit în dispută în mod surprinzător.

Reamintim pentru cititori că, în Italia, pe marginea acestui caz, s-a dezvoltat o întreagă polemică ce se învâрте în jurul așa-numitului "drept la eutanasiе", adică la sinucidere asistată medical. Vaticanul s-a opus vehement deciziei judecătorești prin care tatăl Eulanei a obținut decuplarea fetei sale de la aparate, condamnând eutanasiа și descriind decuplarea ca un *asasinat* abominabil. În mod similar, premierul Italiei, Silvio Berlusconi, care reprezintă forțele de dreapta, ceva mai conservatoare ale Italiei, s-a opus public acestui demers.

În acest context, poziția oficialilor Patriarhiei Ruse a fost cu totul surprinzătoare. Astfel, Vsevolod Ciaplin, purtător de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Ruse, a declarat că *„există cazuri în care nu este prea clar dacă sufletul este prezent în trup, mai ales dacă de-a lungul mai multor ani trupul nu a dat semne de viață. În aceste cazuri, corpul unei persoane nu trebuie menținut artificial în viață”* Purtătorul de cuvânt a continuat: *„concepțiile creștine îi îndeamnă pe oameni să nu își dorească moartea, dar nici să nu încerce să țină în viață o persoană care a trecut deja în cealaltă lume”*.

Menționăm faptul că nu există niciun temei teologic și medical care să susțină afirmațiile făcute de Vsevolod Ciaplin. O persoană aflată în comă, prin însuși faptul de a fi în comă, nu este moartă, iar sufletul său se află încă în trup. Parcă

special pentru a contrazice acest gen de afirmații care susțin eutanasiа, există numeroase cazuri de oameni care, după comă prelungită, de zeci de ani, s-au trezit la viață... Notoriu și recent este cazul muncitorului feroviar polonez Jan Grzebski care, fiind în comă din 1988, când în Polonia se afla încă la putere comunismul, s-a trezit la viață după 19 ani (!), în 2007, timp în care țara sa trecuse prin mari transformări politice și sociale.

Poziția oficialului Patriarhiei Ruse este în mod evident una favorabilă eutanasiеi, ceea ce contravine flagrant deciziei Sinodului Bisericii Ortodoxe Ruse, care condamna atât eutanasiа activă, cât și pasivă acum câțiva ani...

Sfântul Sinod al BOR față în față cu actele de identitate cu cip

La nivel de stat, poporul grec, în frunte cu Sinodul Bisericii Ortodoxe din Grecia, a respins încă din 1997 introducerea buletinelor electronice, în faza de proiect, reacționând prompt și fără ezitare. În statul vecin, Serbia, în urma unei campanii pornite de o organizație non-guvernamentală, cu susținerea Bisericii Ortodoxe Sârbe și a cercurilor academice, după doi ani de proteste, introducerea cipurilor biometrice a fost blocată până la o dezbaterе publică națională. Avocatul Dragoljub Djordjevic, promotorul campaniei anti-biometrie „Viața fără a fi însemnat”, a mers mai departe, contestând în 2008 legea abuzivă la Curtea Supremă a Serbiei.

Introducerea documentelor biometrice în România a stârnit proteste din partea mai multor reprezentanți ai societății civile și ai lumii eclesiastice.

Coaliția împotriva Statului Polițienesc, o alianță între mai multe

organizații ale societății civile, a inițiat o petiție online, în temeiul art. 23 din Constituția României – libertatea persoanei -, petiție care a reunit peste 20.000 de semnături, și a deschis la Curtea de Apel București o acțiune juridică pentru suspendarea aplicării HG 1566/2008 privind pașapoartele biometrice, ca fiind o încălcare a demnității și vieții intime a persoanei, garantate de art. 26 din Legea fundamentală și de prevederi internaționale ale drepturilor omului.

Grupul Areopag, inițiat de teologul Danion Vasile, a demarat pe 20 ianuarie a.c. campania „Nu cătușelor electronice!”, având ca scop popularizarea informațiilor legate de noile acte de identitate care conțin microcipuri. Sub egida acestui grup au fost organizate numeroase conferințe în București și în țară, conferințe cu un flux impresionant de public, ceea ce arată, odată în plus, importanța acestei teme pentru popor.

De asemenea, Asociațiile Laicului

Ortodox au organizat o conferință amplă în București, cu participarea, alături de teologi, a diverși specialiști în drept, IT și mass-media.

La nivelul Bisericii, apelul Arhim. Iustin Pârvu din ianuarie a fost susținut de numeroase semnături ale poporului și ale monahilor. Printre cei care au semnat menționăm părinții români de la schiturile din Sfântul Munte Prodromu și Lacu.

De altfel, prin interviuri sau prin scrisori deschise, părinții de la Schitul Lacu din Muntele Athos, părintele Arsenie Papacioc, părintele Adrian Făgețeanu, precum și alți părinți și stareți din România au afirmat categoric că actele de identitate cu cip nu trebuie permise, făcând parte dintr-un plan vast de control al persoanei umane.

Un studiu foarte relevant a realizat părintele profesor Mihai Valică, ce a pus în evidență implicațiile teologice, etice și juridice nocive ale actului de

introducere a documentelor de identitate cu cip.

S-au exprimat, astfel, mesaje de îngrijorare din partea tuturor acestor mădulare ale Bisericii Ortodoxe, ce avertizează că măsura introducerii noilor pașapoarte și a preconizatelor cărți de identitate biometrice vine în contradicție cu libertatea religioasă a persoanei, încălcând dreptul la credință și la exprimarea ei potrivit propriilor convingeri ale fiecăruia. Legea pașapoartelor biometrice nu instituie nici o garanție în acest sens, spre deosebire de regimul vechilor cărți de identitate (OG 69 din 2002) care prevedea, prin Ordinul Ministerului de Interne 1190 din 2001 (acum devenit inaplicabil), că „persoanele care refuză cartea de identitate din motive religioase primesc buletine de tip vechi”. Libertatea de a alege pe temei religios este recunoscută și de art. 4, alin. 1, din Legea 446 din 2006 privind serviciul militar: „Cetățenii care, din motive religioase sau de conștiință, refuză să îndeplinească serviciul militar sub arme execută serviciul alternativ”. Mai mult, a fost subliniat caracterul nedemocratic al prevederilor legislative, întrucât în România nu a avut loc nici o dezbatere publică pe această temă, neținându-se cont de convingerile religioase a aproape 90% din națiune.

Scrisoare pe tema actelor de identitate cu cip de la părinții de la Schitul Lacu (Sfântul Munte Athos)

Pentru a da un răspuns scrisorilor primite la redacție din partea cititorilor noștri care ne-au întrebat care este poziția Sfântului Munte față de introducerea actelor de identitate cu cip, am solicitat un punct de vedere al părinților athoniți cu privire la această problemă. Am primit la redacție

următoarea scrisoare din partea părinților români din Schitul Lacu-Athos:

Cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt” (Efeseni 5, 16) se potrivesc mai mult ca oricând vremurilor de astăzi. „Zilele rele” sau, mai bine spus, vremurile apocaliptice în care trăim, îl pun pe creștinul ortodox în fața unor evenimente și fapte nemaîntâlnite în istoria omenirii. Un guvern mondial, un singur conducător, o singură religie, cip-uri pentru supravegherea și manipularea întregii populații și celelalte care decurg din acestea sunt obiective „de binefacere” ale Noii Ordini Mondiale.

Cum va putea oare creștinul ortodox de astăzi să călătorească pe calea cea dreaptă în această confuzie uriașă creată de diavolul și de oamenii lui? Unde va putea afla odihnă sufletul său, care orbăceiește în întunericul dens al lipsei de povățuire și sfătuire duhovnicească, precum și al dezinformării promovată de mass-media, fie ea laică, fie uneori chiar cea zis bisericească? Ce fel de strigăt ar putea scoate el pentru a putea deștepta auzul celor care au făgăduit înaintea lui Dumnezeu că îl vor povățui la limanul mântuirii?

Un stareț athonit spunea că cea mai mare faptă bună a creștinului ortodox de astăzi, faptă care condiționează mântuirea sa, este mărturisirea ortodoxă a lui Iisus Hristos. Dar pentru a-L mărturisi ortodox pe Hristos, trebuie ca el să fie un adevărat creștin ortodox. Iar a fi un creștin adevărat înseamnă a lucra poruncile evanghelice. Criza și orbirea duhovnicească la care s-a ajuns astăzi și, ca o consecință, compromisurile grave care se fac până și în Biserică, au ca principală cauză tocmai nelucrarea de către noi toți a

poruncilor lui Dumnezeu. Lăsând la o parte celelalte probleme grave cu care se confruntă Ortodoxia, să ne oprim la cea a introducerii în România a cip-urilor în pașapoarte și în permisele de conducere, problemă care a creat multă tulburare în rândul creștinilor ortodocși. Cu toate că această inițiativă are în primul rând implicații religioase - desigur, pentru cei ce vor să se măntuiască -, fiind o lucrare curat satanică tocmai pentru că este îndreptată împotriva libertății omului în gradul cel mai înalt, libertate pe care Însuși Dumnezeu o respectă, ea este nesocotită, din păcate, de mulți dintre cei pe care Dumnezeu i-a pus să vegheze asupra turmei încredințate lor.

Un singur glas, asemenea „glasului celui ce strigă în pustie”, a răsunat cu tărie și a tulburat pe „Irod și tot Ierusalimul”. Ca și atunci, tot astfel și acum s-au adunat cărturarii, fariseii și învățătorii de Lege să cerceteze cine a slobozit glasul și pentru care pricină a îndrăznit să tulbure „liniștea” oilor celor cuvântătoare. În loc să-și plece urechea la omul lui Dumnezeu și să-i soarbă cuvintele sale insuflate de Duhul, îl nesocotesc și-l disprețuiesc, iar prin conferințele și interviurile lor savante sfătuiesc oile să doarmă liniștite, căci încă nu a venit lupul, ci au fost numai niște zvonuri false. Ce bine se potrivesc și astăzi cuvintele proorocului Isaia: „Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege și, uitându-vă, vă veți uita, dar nu veți vedea”! (Isaia 6, 9)

Dar nu este de mirare aceasta. Dintotdeauna proorocul, omul lui Dumnezeu, deși a strigat cu mare glas, nu numai că nu a fost auzit și nu a fost luat în seamă, ci, mai degrabă, a fost luat în râs, prigonit și chiar omorât. Avem atâtea pilde și totuși inima noastră împietrită refuză să creadă adevărul dumnezeiesc, amăgindu-se cu nădejdi

deșarte și cu promisiuni de viață îndelungată, prosperă și fericită. Și aceasta pentru că mentalitatea creștinului de astăzi s-a schimbat. Creștinul „modern” nu mai vrea să-și asume Crucea, nu mai vrea să fie părtaș la Jertfa Mântuitorului și, prin urmare, nu mai vrea să fie al lui Hristos. În aceste condiții de lepădare de credință și de confuzie planificată vin pregătirile pentru instaurarea unui guvern mondial, cu un conducător unic, antihrist, la care va trebui să se supună necondiționat toată populația globului.

Părintele Iustin, față de care noi, monahii athoniți români și nu numai, nutrim o deosebită evlavie și îl cinștim cum se cuvine, ca pe un om al lui Dumnezeu și far luminos ce luminează în întunericul dens creat de norii grei a tot felul de compromisuri în materie de credință ce s-au abătut pe cerul Ortodoxiei românești, a conștientizat pericolul pregătirii domniei lui antihrist ce se apropie cu pași repezi și a tras la bună vreme semnalul de alarmă absolut necesar. Nu mai este vreme de discutat, de comentat, de criticat, ci a venit vremea „să luăm aminte” în modul cel mai serios la cele ce se întâmplă în jurul nostru.

Evenimentele se desfășoară cu repeziciune și, datorită trândăviei și comodității noastre, ne vor lua prin surprindere și nu vom mai avea vreme nici să ne mai gândim ce se întâmplă cu noi.

Părintele Iustin vorbește în același duh atât cu Părintele Paisie, cât și cu mulți alți părinți contemporani bine cunoscuți de credincioșii români, care au vorbit atât de clar despre vremurile grele în care trăim, căci s-au adăpat din Același Duh Sfânt, Care i-a insuflat și i-a luminat pe Părinții Bisericii să înțeleagă și să vadă cele viitoare ca fiind prezente.

Părintele Paisie spune clar: „Biserica trebuie să ia o poziție corectă. Să vorbească, să explice credincioșilor ca să înțeleagă că de vor lua noul buletin de identitate, aceasta va constitui o cădere”. Căderea nu se petrece atunci când accepți să ți se implanteze cipul pe mână sau pe frunte, căci aceasta va însemna deja lepădarea, ci atunci când accepți actele de identitate cu cip, pentru că prin aceasta ne subjugăm de bună voie unui sistem universal de urmărire și control al ființei umane, care prin trăsăturile sale se vedește a fi lucrarea lui antihrist. Mulți „oameni duhovnicești” spun că vor pune alături o cruce și totul se va aranja. „Dar lucrul murdar nu se sfințește, spune Părintele mai departe. Apa curată primește Harul și se face agheasmă, dar urina nu se face agheasmă. Piatra se face pâine prin minune. Necurăția, însă, nu primește sfințire. Prin urmare, diavolul, antihristul, atunci când este în buletinul nostru de identitate, pe mână sau pe fruntea noastră prin simbolul lui, nu se sfințește chiar de am pune și o cruce”.

Ce este de făcut? În primul rând, să ne întoarcem la Hristos, să ne

simplificăm viața și să ne mulțumim cu puțin. Aceasta este adevărata schimbare și ea se poate împlini în măsura în care ne apropiem mai mult de Biserică și de Tainele ei, ceea ce înseamnă:

- **participarea** la viața liturgică a Bisericii;

- **împărtășirea** cât mai deasă cu Sfintele Taine, cu pocăința și asceza cuvenite;

- **rugăciunea**, pe care Apostolul Pavel o recomandă a fi neîncetată și care sparge cercul închis al egoismului nostru;

- **dragostea** față de aproapele, care ne scoate din cadrul strâmt al intereselor personale;

- **curajul mărturisirii** până la jertfă a Adevărului, virtute care încununează întreaga nevointă a creștinului ortodox.

Numai așezându-ne sub acoperământul Harului dumnezeiesc mintea ne va fi luminată de Sfântul Duh spre a înțelege chipul în care trebuie să ducem până la capăt „lupta cea bună” și vom primi puterea să înfruntăm cu bărbăție avalanșa evenimentelor de suflet pierzătoare, mărturisind fără frică pe Hristos înaintea oamenilor, ca și El să mărturisească pentru noi înaintea Tatălui Său cel ceresc.

Dorim să-i încredințăm pe frații noștri ortodocși români, clerici și mireni deopotrivă, de toată dragostea noastră, de smeritul nostru sprijin în rugăciunile înălțate către Hristos și către Maica Domnului ca să caute cu milostivire spre Biserică Sa și să nu îngăduie să fim înșelați de balaurul cel viclean.

14/27 ianuarie 2009

Praznicul Sfinților Părinți uciși în Sinai și Raith

Ieromonahul Ștefan dimpreună cu toți părinții Schitului Lacu

Sinodul Mitropolitan al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului ia poziție împotriva actelor biometrice

Sinodul Mitropolitan al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, luând act de reacțiile unor medii monahale și teologice față de introducerea sistemului de supraveghere biometrică în România, consideră că acestea sunt îndreptățite, ele urmând însă să fie supuse unor analize și nuanțări, atât la nivelul Sinoadelor locale cât și la acela al Sfântului Sinod plenar.

Oficial, semnalul a fost dat prin Hotărârea de Guvern nr. 557 din 26 aprilie 2006 privitoare la introducerea pașapoartelor electronice, în care sunt stocate datele biometrice ale persoanei, adică imaginea facială, impresiunea digitală, precum și alte elemente de identificare.

Mai mult, deși Hotărârea îi privește pe toți cetățenii României, ea nu a fost precedată de o dezbatere publică, așa cum s-ar fi convenit într-o țară democratică.

Pentru 1 ianuarie 2011 este programată introducerea noilor cărți electronice de identitate cu cip. Acesta are forma și dimensiunea unei așchiuțe în care se stochează datele biometrice ale unei persoane; el poate fi implantat nu doar într-un act de identitate (buletin, pașaport, card comercial sau sanitar), ci și în corpul uman, sub pielea palmei, a unui deget sau a cefeii, iar conținutul său poate fi citit de la distanță și de către oricine, cu ajutorul unui calculator sau a unui aparat de receptare anume construit. Nu există nici o lege națională sau internațională care să garanteze discreția sau securitatea absolută a datelor înscrise în cip, acestea fiind, practic, la dispoziția oricărui factor instituțional sau privat și constituind un sistem de supraveghere a cetățenilor pe toată durata vieții lor, și chiar după moarte.

Argumentul că acest sistem de supraveghere contribuie la identificarea și urmărirea delincvenților constituie o

ofensă la adresa întregului popor român, care nu poate fi tratat ca o bandă de infractori.

Dimpotrivă, acest sistem de supraveghere e un atentat la libertatea și intimitatea oamenilor, drepturi consfințite nu numai de legile civile, ci și de normele religioase. E ca și cum un duhovnic ar divulga secretul spovedaniei, fapt aspru pedepsit în rândurile bisericești, dar cu drept de cetățenie în sistemul transparenței fără perdea. Biometria nu numai că nu o sancționează, dar, dimpotrivă, o legitimează, omul fiind tratat nu ca făptură a lui Dumnezeu, înzestrată cu suflet, inteligență și libertate.

În concluzie, facem un apel către Domnul Traian Băsescu, Președintele României și garantul respectării Constituției, să facă tot ceea ce îi stă în putință spre a-i asigura cetățeanului român dreptul la libertate și viață particulară, în consens cu principiile conviețuirii sociale.

În ședința din 19 februarie 2009, Cluj-Napoca; s.s. BARTOLOMEU, Arhiepiscop și Mitropolit; ANDREI, Arhiepiscopul Alba Iuliei; SOFRONIU, Episcopul Oradiei; IUSTINIAN, Episcopul Maramureșului și Sătmarului; PETRONIU, Episcopul Sălajului; IRINEU BISTRITĂNUL, Episcop Vicar Cluj; VASILE SOMEȘANUL, Episcop Vicar Cluj; IUSTIN SIGHETĂNUL, Arhiereu Vicar Maramureș

Biblie ecumenistă finanțată de evrei

O ediție specială a Bibliei de la Ierusalim, care va fi tipărită în 70 de milioane de exemplare și tradusă în 17 limbi, este pe cale să obțină girul mai multor patriarhi, atât ai Bisericii Catolice, cât și ai celei Ortodoxe. **Dacă proiectul Noii Biblii va reuși, evenimentul va fi cel mai important pas spre apropierea dintre cele două biserici-surori, după Marea Schismă din 1054. (subl. noastră).**

Finanțatorul Noii Biblii este ex-deputatul român, Nati Meir, de origine evreiască. Nati Meir a avut mai multe întâlniri la Ierusalim cu o serie de patriarhi și personalități ai celor două biserici. Monseniorul Fouad Twal, Patriarhul Latin al Ierusalimului, s-a declarat încântat de ediția pilot realizată de editura „Sacralion”, a cărei specialiști au adunat timp de 60 de ani valoroase imagini document despre locurile sfinte ale creștinătății, imagini care, inserate în lucrare, vor face mult mai ușor de înțeles mesajul acesteia. Monseniorul Fouad Twal a luat decizia să trimită o scrisoare patriarhului român, prea-fericitul Daniel, pentru a-i solicita sprijin pentru apariția unei versiuni în limba română. O copie a lucrării a fost trimisă la Vatican (**articol preluat din ediția electronică a cotidianului Ziua**).

Presiuni pentru un „Sinod Ecumenic” al întregii Ortodoxii

O știre mai veche de pe agenția de presă Basilica (agenția Patriarhiei Române) anunța faptul că Patriarhia Ecumenică planifică viitorul „Sinod Ecumenic”, așa-numitul Sinod al 8-lea, ce se dorește reunit la Rhodos. În continuare, aflăm de pe basilica.ro următoarele: „nu întâmplător, **ședințele pregătitoare Conferinței Bisericilor**

*Europene (CEE) s-au ținut la Rhodos, la fel ca și reuniunea din iunie 2008, premergătoare Simpozionului deja amintit, insula elenă fiind un loc internațional consacrat slujirii pastorale. **Faptul desemnării Rhodos-ului ca loc al următoareii întâlniri, fie ea cu caracter interreligios, fie interortodox, a fost un factor care a accelerat procesul de desfășurare al lucrărilor și indică intenția tot mai clară, dar și posibilitățile tot mai mari de realizare a mult așteptatului Sinod Panortodox.**”*

Nu înțelegem ce legătură ar avea Rhodos-ul (vechi centru faimos al păgânătății) cu ce ar trebui să însemne un Sinod pan-ortodox și, mai ales, de ce ar fi semnificative întâlnirile inter-religioase pentru al optulea sinod? Dacă premisele pentru acest Sinod pan-ortodox sunt ecumenismul european și cel inter-religios, după cum reiese din știrea de mai sus, atunci devine clar obiectivul unei asemenea întâlniri.

Semnul pentru pregătirea unei astfel de întruniri a fost dat însă, recent, de însuși P.F. Vartholomeu care, în mesajul de felicitare al noului patriarh al Rusiei, afirmă că „*așteptările Bisericii de la Constantinopol sunt multe și, mai presus de toate, sunt concentrate pe unitate și pe calea comună spre organizarea și convocarea Marelui Sinod, care a fost anunțat de ceva timp.*” Celebrarea Marelui Sinod „ar trebui să fie grabită, pentru a menține credibilitatea Bisericii Ortodoxe și cooperarea cu alte biserici creștine, în urma discuțiilor teologice”, a adăugat Patriarhul. (cf. *Gardianul*).

Observăm că sunt mari așteptările legate de noul patriarh al Rusiei, Chiril. Dacă Papa, după cum am văzut, așteaptă „comuniunea euharistică” de la P.F. Chiril, Vartholomeu al Constantinopolului așteaptă ajutor pentru convocarea „Marelui Sinod”...

În ceea ce privește eventualitatea convocării unui Sinod pan-ortodox vom reveni, pe larg, în numerele următoare ale revistei *Presa Ortodoxă*. (I.B.)

Laicatul ortodox trage un semnal de alarmă: România, în pragul dictaturii?
(comunicat de presă)

Introducerea actelor de identitate electronice este o temă care a suscitât numeroase controverse și diverse reacții atât din cadrul societății cât și din partea mass-media. Modul în care a fost tratată această temă a fost însă, cu câteva excepții, unul superficial și senzationalist. Cu toate acestea, subiectul este unul extrem de serios, care afectează interesele imediate ale cetățeanului, drepturile sale, precum și conștiința sa religioasă.

Asociațiile Laicului Ortodox propun deschiderea unei dezbateri reale și profunde asupra implicațiilor noilor acte de identitate asupra libertăților civice ale persoanei. Asistăm la schimbări fundamentale în modul de organizare și funcționare a puterii politice, pe toate planurile. Juridic, se schimbă paradigma dreptului natural, bazată pe existența unor drepturi inalienabile și intangibile ale individului, cu o paradigmă a dreptului de tip pozitivist-funcționalist, în care drepturile individului sunt definite în funcție de interesele statului. Economic, se trece de la o ordine a proprietății private și a economiei libere la o ordine în care statul intervine masiv în piață, naționalizează și controlează proprietatea privată. Politic, asistăm la o serie de directive și regulamente europene care sunt impuse statelor naționale fără să se organizeze dezbateri publice, trecându-se cu vederea părerea

poporului... În plus, se clamează tot mai mult necesitatea existenței unei guvernante mondiale fără să se spună însă cum anume va fi aceasta ținută în frâu.

În fine, în ceea ce privește ordinea publică, asistăm la programe foarte costisitoare de implementare a sistemelor de supraveghere video și, iată, de implementare a dispozitivelor electronice (RFID) în actele de identitate personală.

Laicatul ortodox consideră că vom înțelege semnificația actelor de identitate electronice doar dacă va exista această dezbatere pusă în contextul transformărilor structurale ale puterii politice. Mijloacele tehnologice puse la dispoziția statului pentru identificarea, stocarea informațiilor despre persoană și urmărirea sa, pot constitui un drum către instalarea dictaturii.

Actualitatea laică

**Cu pași mici spre o dictatură mare.
Ascultarea telefoanelor și citirea mailurilor
private au devenit lege**

Autoritățile române au pus în aplicare, la scurt timp de la introducerea primelor acte de identitate cu cip, o altă directivă europeană controversată, anume directiva 2006/24 ce prevede stocarea, de către furnizorii de servicii de telefonie și internet, timp de șase luni, a datelor telefonice și a celor referitoare la conectările la internet, adică a mailurilor. Acest lucru înseamnă, practic, că toate convorbirile telefonice și mailurile private, ale oamenilor obișnuiți, sunt înregistrate și puse la dispoziția autorităților după bunul lor plac.

Statul român a transpus directiva europeană prin legea 298/2008, o lege care a strânit controverse și proteste din partea mass-media și a unor organizații civice. Supranumită „legea Big Brother”, prevederea a fost introdusă, ca și în cazul actelor de identitate cu cip, fără să fi fost supusă dezbaterii publice în prealabil. Acest lucru este greu de înțeles, dat fiind faptul că ambele decizii, atât cea privitoare la actele cu cip cât și cea privitoare la reținerea tuturor convorbirilor și mailurilor pentru stat sunt măsuri controversate, care au iscat proteste, uneori de masă, în țările în care au fost introduse. Prin urmare, o dezbaterie publică se impunea, modul netransparent în care au acționat autoritățile europene și naționale sugerând faptul că legea a fost impusă cu forța și nu prin respectarea procedurilor democratice specifice unui stat de drept.

Similaritățile cu legea privind actele de identitate biometrice nu se opresc aici. Ambele prevederi sunt directive europene, obligatorii. Ambele au fost adoptate de statul român în ultimă instanță, fiind amânată aplicarea lor până când instanțele europene amenințau cu procedurile contencioase, cu celebrele „stegulețe” roșii sau cu tăierea fondurilor europene. Varujan Pambuccian, președintele

Comisiei pentru tehnologia informației și comunicațiilor din Camera Deputaților în legislatura 2004 – 2008, a recunoscut faptul că a tergiversat cât a putut de mult aplicarea directivei europene privind interceptarea convorbirilor și mailurilor, datorită „inutilității” ei, până când au început presiunile instituționale de la Bruxelles.

Un alt punct comun este dat de *pretextul* sub care au fost elaborate aceste legi. Ambele directive europene sunt justificate prin proclamarea pericolului infraționalității și terorismului internațional. Dar ele încălcă grosolan drepturi și libertăți civice care sunt afirmate în Constituție. În Constituția României scrie clar despre secretul corespondenței: *ARTICOLUL 28: Secretul scrisorilor, al telegramelor, al altor trimiteri poștale, al convorbirilor telefonice și al celorlalte mijloace legale de comunicare este inviolabil.*

De fapt, agitarea pericolului terorismului este pretextul sub care au fost luate o serie de măsuri care restrâng libertățile cetățeanului și dau puteri discreționare autorităților statale. Acest proces se derulează, în paralel, atât în SUA cât și în spațiul U.E. „Lanțul slăbiciunilor” a pornit de la modul în care administrația SUA a reacționat la ce este cunoscut sub numele de atentatele teroriste de la 11 septembrie. Din acel moment SUA a făcut presiuni asupra statelor europene, impunând ca obligatorie adoptarea pașapoartelor biometrice pentru intrarea în teritoriul american. Astfel, Regulamentul nr. 2252/2004 al Consiliului Europei care a stat la baza introducerii pașapoartelor biometrice derivă din obligația impusă de SUA statelor europene, ai căror cetățeni nu aveau nevoie de viză pentru a intra în SUA, de a se conforma noilor cerințe de „securizare” a pașapoartelor.

Ne găsim astfel în plină „isterie securitară” (o expresie folosită de Cristian Pârvulescu, președinte al Asociației Pro Democrația), în care toți oamenii devin suspecti aprioric, într-atât de suspecti încât e nevoie să li se ia

amprentele și să li se înregistreze electronic toate mișcările (prin pașapoartele cu cip), să li se asculte telefoanele și să li se citească e-mail-urile (prin legea „Big Brother”).

Au existat proteste și chiar contestări ale acestor directive și legi, atât pe plan intern cât și european. La noi în țară a fost sesizat Avocatul Poporului, instituție ce ar trebui să vegheze la respectarea Constituției și a libertăților cetățenești, cu privire la legea 298/2008 privind interceptarea convorbirilor și a e-mail-urilor private, de către cotidianul *Ziua* și alte ONG-uri. Răspunsul Avocatului Poporului a fost însă unul aiuritor: conform acestei instituții, legea ar respecta atât Constituția cât și Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Mai mult, o asemenea lege ar fi necesară, deoarece *„societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional tot mai complex”*, admițând doar că expresia din lege – *„în scopul prevenirii și contracarării amenințărilor la adresa securității naționale”* – ar fi susceptibilă abuzurilor.

Pe plan european, Irlanda a contestat directiva europeană ce prevede același lucru. Curtea Europeană de Justiție a respins, însă, plângerea formulată de Irlanda, iar directiva nu mai poate fi contestată de către o altă țară, deoarece termenul legal de depunere al contestațiilor a expirat. Prin urmare, căile juridice de anulare a acestei legi abuzive sunt închise.

Ce este mai grav este faptul că astfel de directive, care se află în flagrantă contradicție cu drepturile și libertățile constituționale, sunt impuse, fără drept de apel, de către instituțiile suprastatale – Uniunea Europeană – statelor naționale care au abdicat de la suveranitatea proprie, după cum arătat avocatul Cezar Axinte de la Fundația Sf. Martiri Brâncoveni. Același avocat afirma, în cadrul dezbaterii AZEC dedicată, de această dată, problemei pașapoartelor biometrice, faptul că *„asistăm la o rescriere a drepturilor universale ale omului”*. Fenomenul actual este, de fapt, unul mult mai grav, specific ordinii juridice a statelor de tip totalitar. Legea nu mai este un act al statului de

drept ce respectă normele fundamentale ale Constituției, norme neschimbabile și nerevizuibile în ceea ce privește libertățile cetățenești, ci devine un act de forță. **Legea devine act discreționar al puterii politice**, care poate să declare emfatic, așa cum o făceau regimurile comuniste, că împlinesc drepturile omului, călcându-le însă, practic și juridic, în picioare. (I.B.)

Consens global privind emergența unei „governanțe” mondiale

Spre sfârșitul lunii ianuarie a avut loc, la Davos, Forumul Economic Mondial, o întrunire a elitelor politico-financiare pe plan global, având ca sarcină, după expresia organizatorilor, să *„redeseneze lumea post-criză”*. Alături de lideri politici ca Vladimir Putin, primul ministru al Rusiei, Wen Jiabao, primul ministru al Chinei, cancelarul german Angela Merkel, premierul britanic Gordon Brown, președintele Băncii Centrale Europene, Jean-Claude Trichet, au mai participat și numeroși oameni de decizie din stat și din băncile centrale ale statelor lumii.

Ca rezumat al prelegerilor ținute la acest Forum, s-a ajuns la concluzii referitoare la acceptarea noilor „puteri emergente” (China, Rusia, Brazilia etc., față de puterile mondiale clasice SUA, Marea Britanie, Germania, etc.) la masa forurilor de decizie globală, pentru a inaugura, astfel, o nouă ordine economică globală – *„mai justă, echitabilă și stabilă”* (după expresia premierului chinez Wen Jiabao). Premierul german

Angela Merkel și-a reluat propunerea sa referitoare la crearea unui Consiliu Economic al ONU, după modelul celui de Securitate.

Mai important decât includerea noilor puteri economice în rândurile puterilor clasice este în ce anume ar consta această „nouă eră economică”: „răspunsuri fiscale coordonate, **control internațional asupra tuturor economiilor, cedări din suveranitatea națională către autorități multilaterale** care să abordeze probleme multilaterale – rezultatul urmând să fie o creștere economică globală mai echilibrată.” (Adevărul, 9 februarie 2009).

Participanții Forumului Economic de la Davos au reușit să se facă remarcați de mass-media și prin publicarea unui studiu alarmist privind iminența, în următorii 20 de ani, a unei grave penurii de apă. „*Lumea nu va mai putea gestiona, în viitor, resursele de apă așa cum o făcea în trecut, sau economia mondială va intra în colaps*”, amenință „studiul” care face parte din propaganda ecologistă referitoare la „încălzirea globală”, temă folosită pentru a justifica, pe de o parte investiții enorme realizate de instituții supra-statale și, pe de altă parte, pentru impunerea legislațiilor favorabile controlului populației (descurajarea nașterilor, încurajarea avortului, contracepției etc.).

Concluziile forului ce privesc necesitatea „emergenței” unui **control internațional asupra tuturor economiilor** vor servi ca punct de plecare pentru întâlnirea din **aprilie 2009** a G20, reuniune a statelor celor mai dezvoltate (G20 fiind forma extinsă a G8, fiind alăturate, cum am arătat deja, noile puteri gen Rusia, China, India, Brazilia etc.).

Dar nu numai pe plan economic se conturează, tot mai clar, guvernul mondial, după cum am arătat în numerele anterioare ale revistei *Presa Ortodoxă* și după declarațiile nenumărate ale liderilor politici în acest sens. Ultima dintre ele aparține, de pildă, chiar comisarul european Leonard Orban, a afirmat, recent, că „efectele acestei crize vor fi multiple, **de la conturarea unei guvernante globale, nu numai la nivel economic, dar și la nivel politic, până la reorientări ale politicilor economice naționale**”

(euractiv.ro).

Există, așadar, o direcție clară pe care liderii mondiali vor să o imprime istoriei de scurtă durată: crearea structurii instituționale globale care să permită exercitarea unei guvernări mondiale. (I.B.)

Cum ar putea statul să naționalizeze trupurile noastre

Anul trecut, în luna mai, Senatul vota proiectul de lege al acordului prezumat, care dă dreptul statului de a recolta pentru transplant organele celor aflați în moarte cerebrală, fără a mai cere consimțământul familiei în cazul în care donatorii nu s-au dus în timpul vieții la notar sau la medic să-și legalizeze refuzul. Proiectul de lege votat de senatori a fost trimis Camerei Deputaților, dezbaterile din acest for legislativ fiind decisivă pentru a stabili dacă în România va exista „acord prezumat” sau nu în privința prelevării organelor celor aflați în moarte cerebrală.

Federația Asociațiilor Ortodoxe Pro-Vita din România a realizat o **adresă** către Comisiile Juridică, de disciplină și imunități și pentru sănătate și familie ale Camerei Deputaților. Considerând că introducerea „acordului prezumat” este „inacceptabilă”, Federațiile Pro-Vita solicită să nu se aprobe PL-x nr. 404/2008. (I.B.)

Adoptare forțată a unui copil de către un cuplu de homosexuali

O decizie a Curții de Justiție din Edinburgh, Scoția, de la sfârșitul lunii ianuarie anul curent, a reușit să îndepărteze până și ultimele urme de bun simț pe care lumea occidentală încă le mai deținea în virtutea moștenirii sale creștine: în procesul de custodie a doi copii a căror mamă este dependentă de droguri și care, în consecință, nu poate avea grijă de ei, justiția a hotărât să acorde custodia unui cuplu de homosexuali în dauna bunicilor naturali.

Motivul? Bunicii – în vârstă de 46, respectiv 59 de ani – sunt prea bătrâni și nu

dispun de o situație financiară acceptabilă care să asigure traiul micuților: o fată și un băiat de patru și cinci ani. Aceasta în condițiile în care după doi ani de lupte în instanță, bunicii au fost nevoiți să renunțe întrucât nu mai dețineau fondurile necesare pentru a continua procesul. Cu o singură condiție, însă: copiii să fie adoptați de un cuplu normal, format dintr-un bărbat și o femeie.

Cu toate acestea, câțiva funcționari de la serviciul social din Edinburgh, bine încredințați de noile ideologii ale corectitudinii politice, au hotărât fără drept de apel că micuților le va fi mai bine într-un cuplu de homosexuali. Ba chiar i-au amenințat pe bunicii care au protestat vehement în fața acestui abuz nemaiauzit că nu-și vor mai vedea nepoții dacă vor continua să aibă „sentimente negative” față de adopția homosexuală. Bunicii au fost astfel invitați să fie mai „deschiși la minte în privința acestor chestiuni” dacă vor să-și revadă nepoții de două ori pe an. (cf. lifesitenews.com)

Funcționarii au recunoscut că în lista de cupluri care i-ar fi adoptat pe copiii fără nicio problemă erau mai multe cupluri normale, formate dintr-un bărbat și o femeie. Cu toate acestea, în baza dreptului pe care homosexualii îl au în Scoția de a adopta

copii – cu toate că statisticile arată că 90% din populație nu este de acord – statul a decis să se pună în slujba noilor ideologii care macină spațiul occidental, făcându-l irespirabil (cf. Daily Mail). (P.M.)

Spania refuză vaccinul Gardasil

Autoritățile sanitare din Spania au retras de pe piață 75.582 de doze de Gardasil, vaccinul împotriva cancerului de col uterin, după ce două adolescente au fost spitalizate de urgență în urma vaccinărilor.

Două fete din regiunea Valencia au fost transportate de urgență la terapie intensivă după câteva ore de la vaccinarea cu Gardasil. În urma internărilor, Ministerul Sănătății din Spania a hotărât retragerea de urgență a întregului lot de vaccinuri livrat pentru această țară. Deși există tot mai multe cazuri care arată efectele adverse ale administrării vaccinului asupra adolescentelor, iar în țările occidentale Gardasilul este privit cu tot mai multă suspiciune, în România eșecul campaniei de vaccinare – doar 2.57% dintre fetițele de clasa a IV-a au fost vaccinate – este pus pe seama unei proaste sau insuficiente campanii de presă. În consecință, Ministerul Sănătății, prin noul său ministru, Ion Bazac, a hotărât continuarea campaniei de vaccinare, dar după o perioadă de campanie publicitară, în care oamenii să fie informați cu privire la „beneficiile” Gardasilului. După ce fostul ministru al sănătății, Eugen Nicolăescu, a angajat statul român într-un contract cel puțin dubios de 23 de milioane de euro pentru un vaccin cel puțin controversat, acum Ministerul Sănătății hotărăște continuarea campaniei de vaccinare, deși evidențele arată că vaccinul este periculos pentru sănătatea fetițelor. Astfel, am putea spune că în țara noastră Ministerul Sănătății a devenit unul dintre pionii locali ai războiului ce are loc la nivel mondial împotriva populației. (P.M.)

În dialog cu cititorii

Biserica se pregătește iar de catacombe, deși unii prelați sunt deja vânduți și vor vâna oamenii laolaltă cu guvernul mondial! Este oare adevărat ce trăim? Nu e numai un vis urât, coșmar aducător de boală și moarte? Iată că oroarea experimentului Pitești s-a extins în lume. Ce vor face copilașii? Se vor apropia ei de Dumnezeu înțelegând că a-L urma pe Hristos nu poate însemna decât suferință și calvar?... Mă uit că prin biserici vânzoleala prostească și lipsită de o reală evlavie este aceeași, iar dacă brusc Biserica ar deveni paria, mai mult de jumătate din „vizitatorii” ei ar părăsi-o definitiv. Puținii oameni treji și conștienți ai Lui vor fi Noii Mari Mucenici, iar bătrânii ca mine se vor bucura că mor înaintea de a vedea toată grozăvia. A venit clipa marii încercări pentru fiecare... Moșneguțul sihastru din munții Neamțului, Proclu, ne spune că doar lacrimile îmbelșugate de pocăință ne-ar mai putea salva cu înțelepciunea celor din Ninive, dar mă tem că oamenii de acum nu o vor urma. Românii sunt abonați în masă la canalele TV pornografice, iar cozile niciodată absente din fața casierilor firmelor de cablu pentru plata abonamentelor TV te seacă de orice nădejde asupra unui astfel de popor. Cernerea despre care se tot pomenește în Noul Testament este prorocirea că din doi oameni „unul se va lăsa și unul se va lua”, căci popoarele se cern necurmat de sus... Cred tot mai mult că la baza a tot răul stau lăcomia și desfrâul, se și vede că pe acestea se întemeiază, întărindu-se, oculta mondială. Lăcomia și desfrâul care în popor cresc necurmat... Nu știu dacă cineva va publica aceste rânduri ale mele de disperare și de nădejde! Dar nădejdea este una singură: că și murind în trup, fi-vom vii în veci! „Cred Doamne, ajută necredinței mele!” (sora **Theodora D., Constanța**).

Răspunsul redacției: Am citit cele două scrisori pe care ni le-ați trimis, precum și materialele pe care ni le-ați dăruit cu

generozitate, și am rămas impresionați de sensibilitatea cu care receptați ce se întâmplă, astăzi, cu Biserica și cu turma câștigată de Hristos cu scump Sângele Său. Mulțumim și noi, în gând, persoanei necunoscute care s-a gândit să vă lase cele două numere din P.O. pe treptele casei, știind, probabil, că nu aveți posibilitatea să faceți rost de ele prea ușor. Da, trăim vremuri de cernere, cum spunea, cu ani în urmă, și Părintele Rafail Noica. Da, pentru păcatele noastre, descrise și mai sus, se întâmplă toate acestea. Și ce ne rămâne, nouă, celor care vrem altceva decât duhul acesta lumesc care astupă și sufocă orice licăr de viață adevărată? „Să ne iubim unii pe alții, ca într-un gând să mărturisim...”

Subiectele abordate în numărul pilot sunt, cu siguranță, actuale și urgente în această Românie a anului 2009, orbită de mirajul numit UE, unde câinii umblă cu covrigii în coadă. Probabil ați auzit de noile metode de a preveni infracțiunile, cum ar fi înregistrarea tuturor metodelor de comunicare pentru fiecare cetățean în parte, instalarea camerelor de supraveghere peste tot, dar prin acestea este violată intimitatea individuală și prin existența acestor baze de date se creează un risc de a fi sparte și folosite de către „terțe părți”. Mesajul lui Paisie Aghioritul este un semnal de alarmă în privința implantării, în cartea de identitate, pentru a urmări orice tranzacție, însă este cam drastic îndemnând la revoltă. Părintele Dionisie este mai cumpătat și acesta este un lucru bun. Este adevărat că legile actuale protejează mai degrabă în favoarea ateismului decât în direcția unui bun creștin... Cred că ultima umbră de moralitate pe care o mai avem este datorată dorinței de a impresiona UE. Am totuși o întrebare: de ce viața bisericească a devenit o afacere?... Întrebarea mea este de ce? De ce s-a ajuns aici? (**Cristian M., Rm. Vâlcea**)

Răspunsul redacției: Dragă frate Cristian, îți mulțumim pentru scrisoare și urări. Pentru început dorim să corectăm, dacă ne este îngăduit, un gând al frăției tale. Cuviosul Paisie nu este nicidecum „mai drastic” decât Starețul Dionisie de la Colciu. Părintele Paisie Aghioritul este un gigant duhovnicesc, cu o pleiadă de minuni mărturisite de oameni contemporani cu noi. Și, mai ales, este un reper absolut necesar tocmai pentru a dobândi echilibrul, cumpătare și discernământ în afirmarea credinței noastre, pentru a ne feri atât de ispitele de-a stânga, cât și de cele de-a dreapta.

În privința întrebării tale, cred că răspunsul este de găsit în prorocii Vechiului Testament. Înțelegem de ce se întâmplă atâtea rele cu noi, cu Biserica, cu acest popor, tocmai văzând degradarea pe care o descrii și tu. Dar să nu ne smintim din acest lucru, deoarece învățătura dreptei credințe și harul mântuitor nu se pierd, oricât de nevrednici am fi noi. Se pierd însă pe măsură ce se acceptă erezii și modificări în credință, modificări ce vin în întâmpinarea patimilor omenești... Noi să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte să nu cădem...

Văzând unele puncte de vedere ale altor cititori de la rubrica de dialoguri, aș vrea să vă transmit, cu această ocazie, și impresiile și gândurile mele legate de această revistă. Mă numără printre acei oameni care doresc să fie corect informați, obiectivi, fără a colora în roz realitatea apocaliptică pe care o trăim. Nu am așteptări puerile, de copil însetat de basme. Nu ne putem hrăni cu basme, deși suntem doritori de iubire și pace, trebuie, așa cum spun sfinții, să avem și „neliniștea cea bună”, dacă ne interesează adevărul și, implicit, mântuirea sufletului, aceasta fiind și tema acestei reviste... Vă doresc mult spor, har și toate resursele de care aveți nevoie pentru ca „Presa Ortodoxă” să ajungă în toate casele celor iubitori de adevăr (Liliana O., București).

Publicam parțial o scrisoare primită pe poșta electronică ce conține gânduri de sensibilă simțire duhovnicească, menite să ne aducă împăcare sufletească în toată tulburarea și zarva creată (de multe ori special) în ultima perioadă... Autorul ei este un preot de mir, Pr. Ioan Vasiliu.

„În amorțeala zilei cenușii ce ne împresura, pe 14 ianuarie anul acesta, a sunat cuvântul duhovnicului retras după o viață de surghiun în munții Neamțului (P. Iustin, n.n.). Reacția oamenilor simpli la cuget, cu sau fără școală, a venit firesc: „Slavă Domnului! Nu suntem părăsiți în fața tăvălugului. Părintele se roagă și îi pasă de noi”. Reacția celor complicați la minte, cu sau fără școală, a izbucnit nefiresc: și-au pus mintea la contribuție să vadă cum se poate interpreta mai favorabil pentru sine situația. Starețul Dionisie spunea: „Un ucenic a întrebat pe Bătrânul său când va veni sfârșitul. Și bătrânul a răspuns: «Când se va înmulți mintea». Și asta o vedem astăzi”. Stau și mă minunez. Oare nu ardea în noi inima noastră când ne vorbea părintele Iustin? Oare nu răzbătea din el cu putere același Duh care l-a îndemnat pe părintele Paisie Aghioritul să spună: „Pe unii îi interesează subiectul buletinelor de identitate, alții îl exploatează și creează probleme. Biserica trebuie să ia o poziție corectă. Să vorbească, să explice credincioșilor ca să înțeleagă că de vor lua buletinul, asta va constitui o cădere. În același timp să ceară de la stat ca noul buletin cel puțin să nu fie obligatoriu. Dacă Biserica ia o poziție serioasă se va respecta libertatea credincioșilor, așa încât cel ce vrea își va lua noul buletin, iar cel ce nu vrea, să-l păstreze pe cel vechi.” Când în România au început să se elibereze pașapoarte și permise de conducere cu cip, toate termenele-limită ale unei poziții „oficiale” deja trecuseră. Trenul plecase într-o direcție străină de Dumnezeu. Cine să tragă semnalul de alarmă și cum? „Este vremea muceniciei! Luptați până la capăt! Nu vă temeți!, a sunat glasul Părintelui Iustin. Da, trebuie să ne trezim. Părintele spune să nu ne temem, ci să ne ferim înțelepțește.